Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 2. júna 2016 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Reštriktívne opatrenia voči Iránu — Obmedzenia týkajúce sa peňažných prevodov zahŕňajúcich iránskej finančné inštitúcie — Právomoc Všeobecného súdu — Žaloba o neplatnosť — Regulačný akt, ktorý si nevyžaduje vykonávacie opatrenia — Priama dotknutosť — Záujem na konaní — Prípustnosť — Proporcionalita — Povinnosť odôvodnenia — Právne záruky stanovené v článku 215 ods. 3 ZFEÚ — Právna istota — Zákaz svojvoľného rozhodovania — Porušenie základných práv“

Vo veci T-160/13,

Bank Mellat, so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: pôvodne S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, Z. Burbeza, A. Meskarian, solicitors, D. Wyatt, QC, R. Blakeley a G. Beck, barristers, neskôr S. Zaiwalla, P. Reddy, Z. Burbeza, A. Meskarian, D. Wyatt, R. Blakeley a G. Beck,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a I. Rodios, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: D. Gauci a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia,

a

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne S. Behzadi-Spencer, L. Christie a C. Brodie, neskôr C. Brodie a V. Kaye, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Lee, barrister,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie článku 1 bodu 15 nariadenia Rady (EÚ) č. 1263/2012 z 21. decembra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 356, s. 34), alebo zrušenie uvedeného ustanovenia v rozsahu, v akom nestanovuje výnimku, ktorá by sa uplatňovala na prípad žalobkyne, a návrh na určenie, že sa neuplatňuje článok 1 bod 6 rozhodnutia Rady 2012/635/SZBP z 15. októbra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 282, s. 58),

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia I. Pelikánová (spravodajkyňa) a E. Buttigieg,

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. júla 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa Bank Mellat je iránska obchodná banka.

2 Táto vec patrí do rámca reštriktívnych opatrení zavedených s cieľom vyvinúť nátlak na Irán islamskú republiku a prinútiť ju tak ukončiť svoje činnosti v jadrovej oblasti, ktoré predstavujú nebezpečenstvo šírenia alebo vývoja nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“).

3 Dňa 26. júla 2010 bola žalobkyňa zapísaná do zoznamu subjektov zúčastnených na iránskom šírení jadrových zbraní, ktorý je uvedený v prílohe II rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, s. 39), a do prílohy V nariadenia Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007, o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, s. 1).

4 Keďže nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené nariadením Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 281, s. 1), meno žalobkyne bolo zaradené do prílohy VIII nariadenia uvedeného ako posledné. Vzhľadom na skutočnosť, že nariadenie č. 961/2010 bolo zrušené nariadením Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 88, s. 1), meno žalobkyne bolo zaradené do prílohy IX nariadenia uvedeného ako posledné.

5 Rozhodnutím Rady 2012/635/SZBP z 15. októbra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 282, s. 58), a nariadením Rady (EÚ) č. 1263/2012 z 21. decembra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 356, s. 34, ďalej len „napadnuté nariadenie“), boli zmenené existujúce reštriktívne opatrenia voči Iránu a prijaté nové reštriktívne opatrenia voči Iránu. Konkrétne, článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635 zmenil článok 10 rozhodnutia 2010/413 a článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia zmenil článok 30 nariadenia č. 267/2012 a doplnil do neho články 30a a 30b.

6 Článok 10 rozhodnutia 2010/413, zmenený a doplnený článkom 1 bodom 6 rozhodnutia 2012/635, stanovuje najmä obmedzenie prevodov finančných prostriedkov medzi finančnými inštitúciami so sídlom v Iráne, ako aj ich pobočkami a dcérskymi spoločnosťami na jednej strane a finančnými inštitúciami Európskej únie na druhej strane.

7 Podľa článku 10 ods. 2 rozhodnutia 2010/413 v znení zmien a doplnení možno uskutočniť len, po prvé, transakcie týkajúce sa potravín, zdravotnej starostlivosti, medicínskeho vybavenia alebo transakcie na poľnohospodárske alebo humanitárne účely (ďalej len „prevody na humanitárne účely“), po druhé, transakcie týkajúce sa osobných remitencií, po tretie, transakcie týkajúce sa plnenia výnimiek stanovených v rozhodnutí 2010/413, po štvrté, transakcie súvisiace s konkrétnou obchodnou zmluvou, ktorá nie je zakázaná podľa rozhodnutia 2010/413, po piate, transakcie týkajúce sa diplomatickej alebo

konzulárnej misie alebo medzinárodnej organizácie, a po šieste, transakcie týkajúce sa platby na plnenie nárokov voči Iránu, iránskych osôb alebo subjektov na individuálnom základe a transakcie podobnej povahy.

8 Podľa článku 10 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 v znení zmien a doplnení prevody finančných prostriedkov do Iránu a z Iránu prostredníctvom iránskych bánk a finančných inštitúcií pri transakciách uvedených v odseku 2 toho istého článku podliehajú v závislosti od konkrétneho prípadu a podľa predmetu prevodu, ako aj od jeho hodnoty predchádzajúcej notifikácii alebo predchádzajúcemu povoleniu príslušného vnútroštátneho orgánu.

9 Články 30 až 30b nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, v podstate preberajú tieto obmedzenia a povinnosti týkajúce sa notifikácie a povolenia.

10 Článok 30 nariadenia č. 267/2012 v znení zmien a doplnení zakazuje prevod finančných prostriedkov medzi úverovými a finančnými inštitúciami a zmenárňami so sídlom v Iráne, ako aj ich pobočkami a dcérskymi spoločnosťami a úverovými a finančnými inštitúciami a zmenárňami, ktoré sú kontrolované osobami, subjektmi alebo orgánmi so sídlom v Iráne, na jednej strane a finančnými inštitúciami Únie na druhej strane.

11 Konkrétne, podľa článku 30 ods. 2 nariadenia č. 267/2012 v znení zmien a doplnení môžu sa uskutočňovať len, po prvé, prevody na humanitárne účely, po druhé, prevody týkajúce sa osobných remitencií, po tretie, prevody súvisiace s konkrétnou obchodnou zmluvou, pokiaľ takýto prevod nie je zakázaný podľa nariadenia č. 267/2012, po štvrté, prevody týkajúce sa diplomatických misií alebo konzulárnych úradov alebo medzinárodných organizácií, po piate, prevody týkajúce sa platby na plnenie nárokov voči iránskej osobe, subjektu alebo orgánu alebo prevody podobnej povahy, a po šieste, prevody potrebné na vykonávanie povinností vyplývajúcich zo zmlúv uvedených v článku 12 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 267/2012.

12 Podľa článku 30 ods. 3, 4 a 5 nariadenia č. 267/2012 v znení zmien a doplnení prevody finančných prostriedkov, ktoré možno povoliť podľa odseku 2 tohto istého článku podliehajú v závislosti od konkrétneho prípadu a podľa ich predmetu, ako aj podľa ich hodnoty predchádzajúcej notifikácii alebo predchádzajúcemu povoleniu príslušného vnútroštátneho orgánu.

13 Článok 30a nariadenia č. 267/2012 stanovuje najmä určité obmedzenia prevodov finančných prostriedkov medzi iránskymi osobami, subjektmi alebo orgánmi a štátnymi príslušníkmi Únie, na ktorých sa nevzťahuje článok 30 toho istého nariadenia.

14 Podľa článku 30b ods. 1 nariadenia č. 267/2012 sa obmedzenia stanovené v článkoch 30 a 30a tohto nariadenia neuplatňujú, ak sa povolenie poskytlo v súlade s článkami 24, 25, 26, 27, 28 alebo 28a uvedeného nariadenia.

15 Podľa článku 30b ods. 3 nariadenia č. 267/2012 na účely článku 30 ods. 3 písm. b) a c) a článku 30a ods. 1 písm. c) toho istého nariadenia príslušné orgány členských štátov udelia za podmienok, ktoré uznajú za vhodné, povolenie, pokiaľ nemajú oprávnený dôvod dospieť k záveru, že prevod finančných prostriedkov, na ktorý sa požaduje povolenie, by mohol byť v rozpore s niektorým zo zákazov alebo povinností stanovených v nariadení č. 267/2012.

16 Všeobecný súd zrušil rozsudkom z 29. januára 2013, Bank Mellat/Rada (T-496/10, Zb., EU:T:2013:39), zápis mena žalobkyne do zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413, v prílohe V nariadenia č. 423/2007, v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012. Všeobecný súd najmä konštatoval, že skutočnosti, ktoré Rada Európskej únie uviedla vo vzťahu k žalobkyni, nepreukazujú, že žalobkyňa sa podieľala na šírení jadrových zbraní. Rada podala proti tomuto už citovanému rozsudku Bank Mellat/Rada (EU:T:2013:39) odvolanie, ktoré Súdny dvor zamietol rozsudkom z 18. februára 2016, Rada/Bank Mellat (C-176/13 P, Zb., EU:C:2016:96).

Konanie a návrhy účastníkov konania

17 Žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 15. marca 2013 žalobkyňa podala tento žalobný návrh, v rámci ktorého navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia,

— zrušil článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom nestanovuje výnimku, ktorá by sa uplatňovala na prípad žalobkyne,

— vyhlásil, že článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635 sa na žalobkyňu neuplatňuje,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

18 Vo svojom vyjadrení k žalobe doručenom do kancelárie Všeobecného súdu 27. júna 2013 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

19 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 24. júna a 10. júla 2013 Európska komisia a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska podali návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu návrhov Rady. Uzneseniami z 9. septembra 2013 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu vyhovel týmto návrhom.

20 Komisia a Spojené kráľovstvo navrhujú, aby Všeobecný súd zamietol žalobu.

21 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k prvej komore, ktorej bola z tohto dôvodu rozhodnutím zo 4. októbra 2013 vec pridelená.

22 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) 23. apríla 2015 rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 položil účastníkom konania otázky, pričom ich vyzval, aby na ne ústne a písomne odpovedali pred pojednávaním, a požiadal ich najmä o písomné vyjadrenie, pokiaľ ide o právomoc Všeobecného súdu rozhodnúť o treťom žalobnom návrhu žalobkyne týkajúcom sa neuplatnenia článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635. Účastníci konania na túto výzvu odpovedali v lehote stanovenej Všeobecným súdom.

23 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 7. júla 2015. Pri tejto príležitosti žalobkyňa po prvé spresnila, že jej prvý a druhý žalobný návrh sú alternatívne, a po druhé, že jej druhý žalobný návrh sa týka zrušenia článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom toto ustanovenie nestanovovalo výnimku, ktorá by sa uplatňovala na jej prípad.

24 Pred preskúmaním podstaty sporu treba *ex offo* preskúmať právomoc Všeobecného súdu rozhodovať o žalobe, ako aj prípustnosť dvoch prvých žalobných návrhov žalobkyne, ktorú Rada a vedľajší účastníci konania spochybňujú.

Právny stav

1. *O právomoci Všeobecného súdu*

25 Rada a vedľajší účastníci konania v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu uviedli, že Všeobecný súd nemá právomoc rozhodnúť o treťom žalobnom návrhu žalobkyne, pretože článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635 predstavuje ustanovenie týkajúce sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP) a vzťahuje sa naň výnimka z právomoci Súdneho dvora Európskej únie stanovená v článku 275 ZFEÚ.

26 Spojené kráľovstvo sa okrem toho domnieva, že skutočnosť, že Všeobecný súd nemá preskúmavať zákonnosť článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635, znamená, že Všeobecný súd nemá ani právomoc rozhodovať o žalobných návrhoch týkajúcich sa článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia prijatého na jeho základe.

27 Žalobkyňa sa domnieva, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať o žalobe v celom rozsahu. Osobitne tvrdí, že článok 275 ZFEÚ treba vykladať reštriktívne, lebo ide o výnimku z právomoci súdu Únie. Dodáva, že článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635 sa týka fyzických a právnických osôb, teda najmä iránskych finančných inštitúcií a osôb a subjektov, ktoré s nimi chcú uskutočniť transakcie, voči ktorým vyvoláva právne účinky. Z tohto dôvodu tento článku predstavuje podľa žalobkyne rozhodnutie, ktoré stanovuje reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám v zmysle článku 275 druhého odseku ZFEÚ. Podľa žalobkyne právomoc Všeobecného súdu preskúmavať zákonnosť článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635 vyplýva okrem iného tiež zo skutočnosti, že na základe tohto ustanovenia bol prijatý článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia, ktorého zrušenie môže žiadať.

28 V článku 275 ZFEÚ sa stanovuje:

„Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc, pokiaľ ide o ustanovenia týkajúce sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ani pokiaľ ide o akty prijaté na ich základe.

Súdny dvor Európskej únie má však právomoc dohliadať na dodržiavanie článku 40 Zmluvy o Európskej únii a rozhodovať o žalobách podaných v súlade s podmienkami ustanovenými v článku 263 štvrtom odseku tejto zmluvy, ktorými sa preskúmava zákonnosť rozhodnutí upravujúcich reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré boli prijaté Radou na základe hlavy V kapitoly 2 Zmluvy o Európskej únii.“

29 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba za podmienok stanovených v prvom a druhom odseku tohto ustanovenia podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

30 Okrem toho podľa článku 277 ZFEÚ sa bez ohľadu na uplynutie lehoty stanovenej v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ každý účastník konania môže v konaní, ktorého predmetom je všeobecne záväzný právny akt prijatý inštitúciou, orgánom alebo úradom, alebo agentúrou Únie, dovolávať pred Súdnym dvorom Európskej únie neuplatniteľnosti daného aktu z dôvodov ustanovených v článku 263 druhom odseku ZFEÚ.

31 V prejednávanej veci žalobkyňa svojím tretím žalobným návrhom navrhuje, aby Všeobecný súd vyhlásil, že článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635, ktorý je ustanovením týkajúcim sa SBZP v zmysle článku 275 ZFEÚ, sa voči nej neuplatňuje. V replike žalobkyňa spresnila, že tento návrh predstavuje námietku nezákonnosti v zmysle článku 277 ZFEÚ.

32 V tejto súvislosti podľa judikatúry článok 275 ZFEÚ zavádza výnimku z pravidla o všeobecnej právomoci, ktorú článok 19 ZEÚ priznáva Súdnemu dvoru Európskej únie na zabezpečenie práva pri výklade a uplatňovaní Zmlúv, a preto musí byť vykladaný striktne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, Zb., EU:C:2014:2025, bod 70).

33 Na jednej strane v prejednávanej veci opatrenia prijaté článkom 1 bodom 6 rozhodnutia 2012/635 sú všeobecne záväzné opatrenia, lebo ich pôsobnosť je určená odkazom na objektívne kritériá, a nie odkazom na konkrétne fyzické alebo právnické osoby. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, preto článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635 nepredstavuje sám osebe rozhodnutie stanovujúce reštriktívne opatrenia voči fyzickej alebo právnickej osobe v zmysle článku 275 druhého odseku ZFEÚ (pozri analogicky rozsudok z 25. apríla 2012, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Rada, T-509/10, Zb., EU:T:2012:201, bod 37, ktorý bol v tomto ohľade potvrdený rozsudkom z 28. novembra 2013, Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, Zb., EU:C:2013:776, bod 99).

34 Na druhej strane žalobkyňa vzniesla námietku nezákonnosti článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635 na podporu žaloby o neplatnosť podanej proti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia.

35 V tejto súvislosti z bodov 5 až 15 vyššie vyplýva, že účelom článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia je vykonanie článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635 v oblasti Zmluvy FEÚ.

36 Vzhľadom na to článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nepredstavuje individuálne reštriktívne opatrenie voči fyzickej alebo právnickej osobe v zmysle článku 275 druhého odseku ZFEÚ. Uplatňuje sa totiž na objektívne určené situácie, ktoré vyvolávajú právne účinky pre kategórie osôb, ktoré sú charakterizované všeobecne a abstraktne, pretože sa uplatňuje najmä na všetky prevody medzi akoukoľvek iránskou bankou alebo finančnou inštitúciou a akoukoľvek finančnou inštitúciou v Únii, pričom jeho uplatnenie nevyplýva z posúdenia skutočností týkajúcich sa určitej inštitúcie Radou.

37 V dôsledku toho námietka nezákonnosti článku 1 bodu 6 rozhodnutia 2012/635, uvedená žalobkyňou v rámci jej tretieho žalobného návrhu, nebola vznesená na podporu žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu stanovujúcemu reštriktívne opatrenia voči fyzickej alebo právnickej osobe v zmysle článku 275 druhého odseku ZFEÚ.

38 V dôsledku toho vzhľadom na konštatovania uvedené v bodoch 33 a 37 vyššie treba dospieť k záveru, že Všeobecný súd nie je príslušný podľa článku 275 ZFEÚ rozhodovať o treťom žalobnom návrhu žalobkyne.

39 Pokiaľ ide o právomoc Všeobecného súdu rozhodovať o prvom a druhom žalobnom návrhu, s ohľadom na judikatúru pripomenutú v bodu 32 vyššie nemožno výnimku z právomoci súdu Únie podľa článku 275 ZFEÚ vykladať tak široko, že by vylučovala preskúmanie zákonnosti takého aktu prijatého na základe článku 215 ZFEÚ, akým je článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia, ktorý nepatrí do SZBP, a to z toho dôvodu, že podmienkou platného prijatia uvedeného aktu je predchádzajúce prijatie rozhodnutia, ktoré patrí do oblasti SZBP. Takýto výklad predmetnej výnimky by totiž odporoval tak pravidlu všeobecnej právomoci, ktorú Súdnemu dvoru priznáva článok 19 ZEÚ, ako aj pravidlu osobitnej právomoci, ktorú mu výslovne priznáva článok 263 prvý, druhý a štvrtý odsek ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júna 2014, Sina Bank/Rada, T-67/12, EU:T:2014:348, bod 41).

40 V dôsledku toho treba konštatovať, že Všeobecný súd je na základe článku 263 ZFEÚ príslušný rozhodovať o prvom a druhom žalobnom návrhu žalobkyne.

2. *O prípustnosti prvého a druhého žalobného návrhu žalobkyne*

41 Rada, Komisia a Spojené kráľovstvo tvrdia, že návrh na zrušenie článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia nespĺňa podmienky prípustnosti stanovené v článku 263 ZFEÚ.

42 Rada okrem toho tvrdí, že prvý a druhý žalobný návrh sú neprípustné, lebo v okamihu podania žaloby nemala žalobkyňa záujem na konaní proti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia.

43 Žalobkyňa odpovedá, že jej žaloba je prípustná.

O dodržaní podmienok uložených článkom 263 ZFEÚ

44 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia“.

45 V prvom rade Spojené kráľovstvo tvrdí, že napadnuté nariadenie nie je regulačným aktom, ale legislatívnym aktom, čo znamená, že žalobkyňa musí preukázať, že sa jej napadnuté nariadenie priamo a osobne dotýka. V prejednávanej veci však chýba osobná dotknutosť.

46 Žalobkyňa sa domnieva, že napadnuté nariadenie je regulačným aktom, a vzhľadom na to sa jej jeho článok 1 bod 15 osobne dotýka.

47 V tejto súvislosti článok 289 ZFEÚ stanovuje:

„1. Riadny legislatívny postup predstavuje spoločné prijatie nariadenia, smernice alebo rozhodnutia Európskym parlamentom a Radou na návrh Komisie. Tento postup je vymedzený v článku 294.

2. V osobitných prípadoch ustanovených zmluvami predstavuje prijatie nariadenia, smernice alebo rozhodnutia Európskym parlamentom za účasti Rady alebo prijatie Radou za účasti Európskeho parlamentu mimoriadny legislatívny postup.

3. Právne akty prijaté legislatívnym postupom sú legislatívnymi aktmi.

4. V osobitných prípadoch ustanovených zmluvami môžu byť legislatívne akty prijaté na základe iniciatívy skupiny členských štátov alebo Európskeho parlamentu, na odporúčanie Európskej centrálnej banky alebo na žiadosť Súdneho dvora alebo Európskej investičnej banky.“

48 V prejednávanej veci bolo napadnuté nariadenie prijaté na základe článku 215 ZFEÚ a podľa postupu stanoveného v tomto článku, to znamená Radou kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie.

49 Na jednej strane teda napadnuté nariadenie nebolo prijaté podľa riadneho legislatívneho postupu stanoveného v článku 289 ods. 1 ZFEÚ a definovaného v článku 294 ZFEÚ.

50 Na druhej strane vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek zapojenia Európskeho parlamentu pri prijatí napadnutého nariadenia nemožno dospieť k záveru, že toto nariadenie bolo prijaté podľa mimoriadneho legislatívneho postupu v zmysle článku 289 ods. 2 ZFEÚ.

51 Vzhľadom na to treba s ohľadom na článok 289 ods. 3 ZFEÚ dospieť k záveru, že napadnuté nariadenie nie je legislatívnym aktom, a v dôsledku toho sa netreba vyjadriť k argumentácii Spojeného kráľovstva, podľa ktorej žalobkyňa nie je osobne dotknutá článkom 1 bodom 15 uvedeného nariadenia.

52 V druhom rade Rada a vedľajší účastníci konania tvrdia, že na rozdiel od toho, čo vyžaduje článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ, sa článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia netýka priamo žalobkyne a nevyžaduje vykonávacie opatrenia.

53 Rada a vedľajší účastníci uvádzajú, že zákaz prevodu finančných prostriedkov stanovený v článku 1 bode 15 napadnutého nariadenia je doplnený niekoľkými výnimkami, ktoré sú vykonané príslušnými orgánmi členských štátov, ktoré majú v tejto súvislosti diskrečnú právomoc. Vzhľadom na to článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nutne nebráni tomu, aby bola žalobkyňa adresátom prevodov finančných prostriedkov alebo aby žalobkyňa takéto prevody uskutočnila. V dôsledku toho článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nevyvoláva priame účinky na právnu situáciu žalobkyne.

54 Žalobkyňa sa domnieva, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia sa jej priamo dotýka a jeho vykonanie nevyžaduje vykonávacie opatrenia. V tejto súvislosti tvrdí, že toto ustanovenie sa uplatňuje bez odkazu na vnútroštátny zákon týkajúci sa prebratia, najmä pokiaľ ide o povinnosť požiadať o povolenie prevodov všetkých dotknutých finančných prostriedkov.

55 V tejto súvislosti z konštatovaní uvedených v bode 36 vyššie vyplýva, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia je všeobecne záväzný, a v bode 51 vyššie, že nejde o legislatívny akt. Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia predstavuje regulačný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ (pozri analogicky uznesenie zo 6. septembra 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, T-18/10, Zb., EU:T:2011:419, body 56 a 63 a citovanú judikatúru).

56 Na jednej strane, pokiaľ ide o otázku, či sa článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia priamo týka žalobkyne a nevyžaduje vykonávacie opatrenia, z ustálenej judikatúry vyplýva, že priama dotknutosť jednotlivca vyžaduje, aby akt Únie priamo ovplyvňoval právne postavenie tohto jednotlivca a aby neponechával nijaký priestor na voľnú úvahu osobám, ktorým je určené a ktoré sú poverené jeho uplatňovaním, keďže toto uplatňovanie má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie, a to bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri uznesenie Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, už citovaný v bode 55 vyššie, EU:T:2011:419, bod 71 a citovanú judikatúru).

57 Na druhej strane, pokiaľ ide o pojem „vykonávacie opatrenia“, cieľom článku 263 štvrtého odseku poslednej časti vety ZFEÚ je vyhnúť sa tomu, aby jednotlivec musel porušiť právo, aby sa potom mohol obrátiť na súd. Ak teda právny akt má priame účinky na právnu situáciu fyzickej alebo právnickej osoby bez toho, aby to vyžadovalo vykonávacie opatrenie, táto osoba by mohla byť zbavená účinnej súdnej ochrany, keby nemala k dispozícii možnosť priamo sa obrátiť na súd Únie s cieľom napadnúť zákonnosť tohto regulačného aktu. V prípade neexistencie vykonávacích opatrení by sa totiž fyzická alebo právnická osoba, hoci priamo dotknutá predmetným aktom, mohla domôcť súdneho preskúmania tohto aktu len po tom, ako porušila ustanovenia uvedeného aktu, tak, že by sa odvolávala na protiprávnosť týchto ustanovení v rámci súdnych konaní, ktoré sa proti nej začali na vnútroštátnych súdoch (rozsudok z 19. decembra 2013, Telefónica/Komisia, C-274/12 P, Zb., EU:C:2013:852, bod 27).

58 Naopak, keď právny akt vyžaduje vykonávacie opatrenia, súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie sa vykoná bez ohľadu na otázku, či uvedené opatrenia vydala Únia, alebo členské štáty. Keďže fyzické alebo právnické osoby nemôžu z dôvodu podmienok prípustnosti stanovených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ napadnúť priamo na súde Únie regulačný akt Únie, sú chránené proti tomu, aby sa voči nim uplatňoval takýto akt, možnosťou napadnúť vykonávacie opatrenia, ktorých prijatie tento akt vyžaduje podľa konkrétneho prípadu na súde Únie alebo na vnútroštátnom súde (pozri v tomto zmysle rozsudok Telefónica/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, EU:C:2013:852, body 28 a 29).

59 V prejednávanej veci treba na úvod uviesť, že keďže žalobkyňa je finančnou inštitúciou so sídlom v Iráne, nevzťahujú sa na ňu v obmedzenia zavedené článkom 30a nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia. V dôsledku toho nie je žalobkyňa osobne dotknutá článkom 30a nariadenia č. 267/2012, z čoho vyplýva, že jej žaloba je, pokiaľ ide o toto dotknuté ustanovenie, neprípustná.

60 Rada okrem toho správne tvrdí, že keď je podľa režimu obmedzení zavedených do nariadenia č. 267/2012 článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia (ďalej len „sporný režim“) žiadosť o prevod predložená príslušnému vnútroštátnemu orgánu, tento orgán disponuje voľnou úvahou podľa článku 30b ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 267/2012 pri posudzovaní, či by predmetný prevod mohol porušiť niektorý zo zákazov alebo povinností podľa nariadenia č. 267/2012. Na základe tohto posúdenia príslušný orgán prijme rozhodnutie, ktorým buď predmetný prevod povolí, alebo ho zamietne.

61 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že článok 30b ods. 3 prvý pododsek nariadenia č. 267/2012 sa priamo nedotýka žalobkyne, pričom okrem toho vyžaduje vykonávacie opatrenia, a preto je žaloba, pokiaľ ide o toto ustanovenie, neprípustná.

62 Naopak, treba uviesť, že sporný režim, ako bol zavedený článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, sa priamo dotýka žalobkyne a nevyžaduje vykonávacie opatrenia v troch ďalších prípadoch.

63 Najskôr podľa článku 30 ods. 1 nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, môžu byť povolené len prevody uskutočnené na jeden z účelov stanovených v článku 30 ods. 2 toho istého nariadenia. Prevody, ktoré nespĺňajú tento účel, sú zakázané, a to priamo na základe nariadenia č. 267/2012, a príslušné vnútroštátne orgány ich nemôžu povoliť.

64 Ďalej podľa článku 30 ods. 3 písm. a) a článku 30 ods. 5 nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, prevody stanovené v týchto ustanoveniach v hodnote 10 000 eur alebo vyššej podliehajú predchádzajúcej notifikácii. Povinnosť notifikácie vyplýva automaticky zo sporného režimu, nepodlieha posúdeniu príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a nevyžaduje vykonávacie opatrenia.

65 Napokon rovnaké konštatovanie sa uplatňuje aj na povinnosť požiadať o predchádzajúce povolenie stanovené v článku 30 ods. 3 písm. b) a c) a článku 30 ods. 5 nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia. Nezávisle od konečného výsledku povoľovacieho konania, povinnosť začať toto konanie v súvislosti s každým prevodom prekračujúcim určené hranice ovplyvňuje právne postavenie žalobkyne, nepodlieha posúdeniu príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a nevyžaduje vykonávacie opatrenia.

66 Vzhľadom na tieto konštatovania treba dospieť k záveru, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia sa priamo dotýka žalobkyne a nevyžaduje vykonávacie opatrenia v rozsahu, v akom zmenil alebo zaviedol ustanovenia nariadenia č. 267/2012 uvedené v bodoch 63 až 65 vyššie.

67 Vzhľadom na uvedené treba podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ odmietnuť námietku neprípustnosti vznesenú Radou a vedľajšími účastníkmi konania, pokiaľ ide o ustanovenia nariadenia č. 267/2012 zmenené alebo zavedené článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, uvedené v bodoch 63 až 65 vyššie, a vo zvyšnej časti žalobu zamietnuť ako neprípustnú.

O existencii záujmu na konaní v okamihu podania žaloby

68 Rada tvrdí, že v okamihu podania žaloby žalobkyňa nemala záujem na napadnutí zákonnosti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia, lebo sa už na ňu vzťahovali individuálne oparenia spočívajúce v zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 267/2012.

69 Za týchto okolností článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nevyvoláva voči žalobkyni dodatočné právne účinky. Zrušenie predmetných individuálnych reštriktívnych opatrení vykonané rozsudkom Bank Mellat/Rada, už citovaným v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), nie je v tomto ohľade v čase podanie žaloby relevantné, lebo finančné prostriedky žalobkyne boli zmrazené podľa článku 60 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie až do rozhodnutia Súdneho dvora o odvolaní.

70 V dôsledku toho sa Rada domnieva, že návrh na zrušenie článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia je neprípustný.

71 Žalobkyňa odpovedá, že v okamihu podania žaloby mala záujem na konaní a to tým skôr, že individuálne reštriktívne opatrenia, ktoré sa jej týkali, Všeobecný súd zrušil.

72 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má žalobca právny záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie napadnutého aktu môže vyvolať právne následky a že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi, ktorý ju podal (pozri uznesenie z 30. apríla 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisia, T-387/04, Zb., EU:T:2007:117, bod 96 a citovanú judikatúru).

73 Záujem na konaní musí byť skutočný (rozsudok zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, Zb., EU:T:1992:95, bod 33) a posudzuje sa podľa dňa, keď bola žaloba podaná (rozsudok zo 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/Vysoký úrad, 14/63, Zb., EU:C:1963:60, s. 748). Musí však pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené (pozri rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb., EU:C:2007:322, bod 42 a citovanú judikatúru).

74 V prejednávanej veci sa na žalobkyňu v okamihu podania žaloby vzťahovali individuálne reštriktívne opatrenia vyplývajúce zo zapísania jej mena do zoznamu uvedeného v prílohe IX nariadenia č. 267/2012 a súvisiace s jej údajným zapojením do šírenia jadrových zbraní. Ak totiž boli tieto reštriktívne opatrenia zrušené rozsudkom Bank Mellat/Rada, už citovaným v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), účinnosť tohto zrušenia bola pozastavená až do rozhodnutia o odvolaní podľa článku 60 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

75 Nesporne teda platí, že prijatie sporného režimu nemalo skutočný bezprostredný účinok na žalobkyňu, lebo individuálne reštriktívne opatrenia, ktoré sa na ňu vzťahovali predtým, stanovovali prísnejšie obmedzenia. To platí tým skôr, ako je uvedené v bode 14 vyššie, že článok 30b ods. 1 nariadenia č. 267/2012 stanovuje, že ak sa povolenie prevodu poskytlo v rámci režimu individuálnych reštriktívnych opatrení, obmedzenia stanovené sporným režimom sa naň viac nevzťahujú.

76 Vzhľadom na to treba uviesť, že sporný režim sa ako taký uplatňuje na všetky finančné inštitúcie so sídlom v Iráne a v dôsledku toho aj na žalobkyňu. Z tohto konštatovania najmä vyplýva, že keď sa neskôr zrušenie individuálnych reštriktívnych opatrení stalo účinným v nadväznosti na zamietnutie odvolania Rady proti rozsudku Bank Mellat/Rada, už citovanému v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), žalobkyňa skutočne podlieha uvedenému režimu, a to vrátane všetkých z neho vyplývajúcich obmedzení, bez akékoľvek ďalšieho právneho aktu.

77 Za týchto okolností by konštatovanie neexistencie záujmu na konaní žalobkyne proti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia v prejednávanej veci viedlo k porušeniu jej práva na účinnú súdnu ochranu, lebo po prípadnom konečnom zrušení individuálnych reštriktívnych opatrení, ktoré sa jej týkajú, sa na ňu bude vzťahovať sporný režim, ale nebude môcť podať návrh na zrušenie článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia, pretože už uplynula lehota na podanie žaloby.

78 Preto treba dospieť k záveru, že žalobkyňa má záujem na konaní a môže podať návrh na zrušenie článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia, ktorý môže mať pre ňu právne dôsledky, a z tohto dôvodu treba odmietnuť námietku neprípustnosti vznesenú v tejto súvislosti.

3. *O veci samej*

79 Na podporu prvého a druhého žalobného návrhu žalobkyňa uvádza štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na tvrdení, že sporný režim nemá žiaden právny základ z hľadiska článku 215 ZFEÚ, lebo nemá žiadnu logickú súvislosť s dosiahnutím údajne sledovaného cieľa SZBP. Druhý žalobný dôvod sa zakladá na tvrdení, že sporný režim nemá žiaden právny základ z hľadiska článku 215 ZFEÚ, lebo nie je primeraný údajne sledovanému cieľu SZBP. Tretí žalobný dôvod sa zakladá na tvrdení, že sporný režim je v rozpore so všeobecnými zásadami práva Únie, ako aj s článkom 215 ods. 3 ZFEÚ, lebo porušuje zásadu proporcionality, právnej istoty, zákazu svojvoľného rozhodovania, povinnosť odôvodnenia, požiadavku, aby sankcie obsahovali zákonné záruky, ako aj zásadu rovnosti zaobchádzania. Štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na porušení práva žalobkyne vlastniť majetok, jej práva vykonávať hospodársku činnosť, práva voľného pohybu kapitálu a zásady proporcionality.

80 Okrem toho v rámci viacerých žalobných dôvodov uvedených v bode 79 vyššie žalobkyňa uvádza tvrdenia týkajúce sa povahy preskúmania vykonaného Všeobecným súdom a dôkazného bremena.

81 Pred preskúmaním týchto tvrdení a žalobných dôvodov treba spresniť rozsah a prepojenie žalobných návrhov a žalobných dôvodov žalobkyne.

O rozsahu a prepojení žalobných návrhov a žalobných dôvodov žalobkyne

82 Po prvé, pokiaľ ide o rozsah a prepojenie prvého a druhého žalobného návrhu, žalobkyňa na pojednávaní spresnila, že keďže prvý žalobný návrh sa týka zrušenia článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia ako takého, druhý žalobný návrh sa týka zrušenia tohto ustanovenia len v rozsahu, v akom nestanovuje výnimku, ktorá by sa uplatňovala na žalobkyňu, ktorá je subjektom, ktorý nie je zapojený do šírenia jadrových zbraní a ktorý uplatňuje požadovanú starostlivosť, aby sa ním nestal.

83 Vzhľadom na to, že argumentácia žalobkyne uvedená na podporu týchto dvoch žalobných návrhov sa značne prelína, je vhodné ich preskúmať spoločne.

84 Po druhé, pokiaľ ide o prepojenie a rozsah žalobných dôvodov uvedených na podporu prvého a druhého žalobného návrhu, z výpočtu uvedeného v bode 79 vyššie vyplýva, že prvý a druhý žalobný návrh sú formulované tak, že sa týkajú porušenia článku 215 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorého „ak rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o Európskej únii [venovanej SZBP] ustanovuje prerušenie alebo čiastočné alebo úplné obmedzenie hospodárskych a finančných vzťahov s jednou alebo viacerými tretími krajinami, Rada prijme kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie potrebné opatrenia“.

85 Podľa žalobkyne, keďže sporný režim logicky nesúvisí s údajne sledovaným cieľom SZBP a okrem toho je vo vzťahu k tomuto cieľu neprimeraný, článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nie je „potrebný“ v zmysle článku 215 ods. 1 ZFEÚ, z čoho vyplýva, že nemá právny základ.

86 Žalobkyňa teda vykladá pojem potreba uvedený v článku 215 ods. 1 ZFEÚ tak, že tento pojem sa týka primeraného a potrebného charakteru prijatého opatrenia vo vzťahu k sledovanému cieľu.

87 Tento výklad nie je možné prijať. Zo znenia, štruktúry a cieľa článku 215 ods. 1 ZFEÚ jasne vyplýva, že pojem potreba uvedený v tomto ustanovení sa netýka vzťahu medzi aktom prijatým na základe článku 215 ZFEÚ a cieľom sledovaným SZBP, ale vzťahu medzi uvedeným aktom a rozhodnutím SZBP, ktoré je jeho základom. Odkaz na „potrebné opatrenia“ má za cieľ zaistiť, aby Rada neprijala na základe článku 215 ZFEÚ reštriktívne opatrenia, ktoré idú nad rámec opatrení prijatých v príslušnom rozhodnutí SZBP.

88 V prejednávanej veci však žalobkyňa netvrdí, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia stanovuje opatrenia, ktoré idú nad rámec opatrení prijatých v článku 1 bode 6 rozhodnutia 2012/635.

89 Takýto záver nevyplýva ani z komparatívnej analýzy týchto dvoch predmetných ustanovení. Hoci článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia uvádza viac detailov ako článok 1 bod 6 rozhodnutia 2012/635, pokiaľ ide o praktické spôsoby vykonania sporného režimu, z hľadiska povahy sporných obmedzení a ich pôsobnosti tieto články neobsahujú rozdiely.

90 Za týchto okolností nie je tvrdenie žalobkyne uvedené v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu, že článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia nemá právny základ, správne.

91 Preto vzhľadom na argumentáciu žalobkyne uvedenú v rámci uvedených dôvodov, ktorá je zhrnutá v bodoch 85 a 86 vyššie, je potrebné uviesť, že uvedené žalobné dôvody sa týkajú skôr proporcionality sporného režimu stanoveného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia, než neexistencie právneho základu.

92 Podľa judikatúry na základe zásady proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, zákonnosť zákazu určitej hospodárskej činnosti podlieha podmienke, že opatrenia ukladajúce zákaz sú primerané a potrebné na splnenie cieľov legitímne sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom platí, že v prípade možnosti výberu medzi viacerými vhodnými opatreniami treba zvoliť čo najmenej obmedzujúce opatrenie a dohliadnuť na to, aby uložené zaťaženie nebolo neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb., EU:T:2009:401, bod 66 a citovanú judikatúru).

93 V tejto súvislosti žalobkyňa v rámci prvého žalobného dôvodu spochybňuje existenciu objektívnej súvislosti medzi šírením jadrových zbraní a sporným režimom a v dôsledku toho primeraný charakter tohto režimu na zabránenie šíreniu jadrových zbraní.

94 Druhý žalobný dôvod sa týka najmä skutočnosti, že predchádzajúce reštriktívne opatrenia boli dostatočné a sporný režim je údajne neprimeraný. Uvedený dôvod sa týka potrebného charakteru uvedeného režimu na účely zabránenia šíreniu jadrových zbraní.

95 Okrem toho v rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že sporný režim neprimerane obmedzuje výkon jej práv a slobôd. Touto cestou teda žalobkyňa namieta, že nepriaznivé následky, ktoré znáša z dôvodu prijatia uvedeného režimu, sú neprimerané vo vzťahu k cieľom, ktoré Rada sleduje.

96 Za týchto okolností sa Všeobecný súd domnieva, že najskôr treba preskúmať prvý, druhý a štvrtý žalobný dôvod, ktoré sa všetky týkajú primeranosti sporného režimu.

97 Ďalej sa treba zaoberať tretím žalobným dôvodom, ktorý sa týka odôvodnenia prijatia sporného režimu, právnych záruk uplatniteľných podľa článku 215 ods. 3 ZFEÚ, jasnosti a predvídateľnosti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia a zásady rovnosti zaobchádzania.

O posúdení vykonanom Všeobecným súdom a dôkaznom bremene

98 Žalobkyňa zdôrazňuje, že preskúmanie zákonnosti článku 1 bodu 15 napadnutého nariadenia musí byť úplné a presné. V tejto súvislosti tvrdí, že Rada musí prostredníctvom dôkazov a informácií preukázať, že subjekty a činnosti, ktorých sa týkajú reštriktívne opatrenia, sú skutočne zapojené do šírenia jadrových zbraní, pričom nestačí len riziko, že to tak je. V tejto súvislosti odkazuje na rozsudky vyhlásené Všeobecným súdom v sporoch týkajúcich sa individuálnych reštriktívnych opatrení, najmä na rozsudky z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, Zb., EU:C:2013:775),

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Rada, už citovaný v bode 33 vyššie (EU:T:2012:201), a Bank Mellat/Rada, už citovaný v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), ktoré považuje za použiteľné v prejednávanom prípade.

99 Rada, ktorú podporujú vedľajší účastníci konania, tvrdí, že disponuje širokou voľnou úvahou tak v súvislosti s rozhodnutím, či treba v konkrétnom prípade použiť individuálne, alebo všeobecné reštriktívne opatrenia, alebo kombináciu týchto dvoch typov reštriktívnych opatrení, ako aj v súvislosti so stanovením kritérií umožňujúcich ich vykonanie. Tvrdí, že podľa rozsudku Bank Melli Iran/Rada, už citovaného v bode 92 vyššie (EU:T:2009:401, bod 36), podlieha táto voľná úvaha len obmedzenému súdnemu preskúmaniu.

100 Podľa judikatúry Súdneho dvora majú súdy Únie v súlade s právomocami, ktoré sú im zverené podľa ZFEÚ, v podstate zabezpečiť úplné preskúmanie zákonnosti súhrnu aktov Únie vzhľadom na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Únie (rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb., EU:C:2008:461, bod 326, a Rada/Fulmen a Mahmoudian, už citovaný v bode 98 vyššie, EU:C:2013:775, bod 58).

101 V prejednávanej veci treba zohľadniť osobitnú povahu sporného režimu, ktorý sa líši jednak od individuálnych reštriktívnych opatrení, ktorých sa týka judikatúra uvádzaná žalobkyňou, a jednak od všeobecných kritérií, ktoré umožňujú prijatie uvedených opatrení voči určitým osobám alebo subjektom, ktorých sa týka judikatúra uvádzaná Radou. Na jednej strane, ako vyplýva z konštatovaní uvedených v bode 36 vyššie, článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia, ktorým bol zavedený sporný režim, je všeobecne záväzný, a nejde teda o individuálny akt. Na druhej strane z bodov 52 až 67 vyššie vyplýva, že na rozdiel od všeobecných kritérií, ktoré umožňujú prijatie individuálnych reštriktívnych opatrení, sa niektoré ustanovenia nariadenia č. 267/2012 zmenené alebo zavedené článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia týkajú priamo žalobkyne a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

102 Za týchto okolností, ak preskúmanie zo strany Všeobecného súdu nemožno považovať za obmedzené, treba vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora pripomenutú v bode 100 vyššie priznať Rade voľnú úvahu, pokiaľ ide o vhodnosť prijatia samotných reštriktívnych opatrení a pokiaľ ide o určenie všeobecných reštriktívnych opatrení prijatých na účely dosiahnutia cieľa vyplývajúceho zo SZBP, ktorý sleduje. Uvedená oblasť je osobitne citlivá, pretože sa týka medzinárodných vzťahov a bezpečnosti Únie a jej členských štátov.

103 Okrem toho nie je potrebné zohľadniť argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa dôkazného bremena, ktoré údajne prináleží Rade.

104 Rozsudky uvedené žalobkyňou a citované v bode 98 vyššie sa týkajú individuálnych reštriktívnych opatrení prijatých Radou na základe kritéria, ktoré vyžaduje, aby sa dotknutý subjekt na šírení jadrových zbraní „podieľal, bol s ním priamo spojený alebo ho podporoval“. V dotknutých veciach mali Všeobecný súd a Súdny dvor preskúmať dôvodnosť tvrdení a posúdení Rady, podľa ktorých boli osoby alebo špecifické subjekty skutočne zapojené do šírenia jadrových zbraní a v dôsledku toho spĺňali kritérium na prijatie individuálnych reštriktívnych opatrení. Toto overenie mohlo byť uskutočnené len na základe konkrétnych dôkazov a informácií týkajúcich sa predmetných osôb a subjektov.

105 Keďže sporný režim nie je individuálnym reštriktívnym opatrením, ale všeobecne záväzným právnym aktom, obmedzenia na ňom založené nevyplývajú z posúdenia Rady alebo konkrétnych tvrdení týkajúcich sa zapojenia určitých osôb alebo subjektov do šírenia jadrových zbraní, ale na všeobecnom posúdení, pokiaľ ide o mechanizmy umožňujúce financovanie takéhoto šírenia a pokiaľ ide o všeobecné opatrenia, ktoré by tomu mohli zabrániť.

106 V dôsledku toho nemožno na prejednávaný prípad použiť judikatúru citovanú v bode 98 vyššie a od Rady nemožno vyžadovať, aby preukázala, že subjekty dotknuté sporným režimom sú skutočne zapojené do šírenia jadrových zbraní.

107 Žalobkyňa v tejto súvislosti ešte namieta, že všeobecné reštriktívne opatrenie, akým je sporný režim, nemôže podliehať menej prísnym požiadavkám než individuálne reštriktívne opatrenia, ktorých sa týkali rozsudky citované v bode 98 vyššie, pretože oba typy opatrení sú, pokiaľ ide o dôsledky pre dotknuté osoby a subjekty, porovnateľné.

108 Po prvé toto tvrdenie nie je opodstatnené. Obmedzenia vyplývajúce pre osoby alebo subjekty, ktoré sú dotknuté prijatím individuálnych reštriktívnych opatrení, sú podstatne väčšie. Finančné prostriedky dotknutých osôb alebo subjektov sú zmrazené a pre každý prevod, ktorý sa ich týka, sa vyžaduje povolenie, pričom kategórie prevodov, pre ktoré možno udeliť výnimku, sú relatívne úzke. Čo sa týka sporného režimu, tento režim neobsahuje zmrazenie finančných prostriedkov, stanovuje širší zoznam povolených účelov, než je to v prípade individuálnych reštriktívnych opatrení, a vyžaduje povolenie len v prípade prevodov, ktoré prekračujú určité prahové hodnoty.

109 Po druhé je v každom prípade potrebné uviesť, že skutočnosti, ktorých sa má týkať preskúmanie Všeobecného súdu, ako aj prípadná existencia osobitného dôkazného bremena a jeho predmet nezávisia od prísnosti dôsledkov daného reštriktívneho opatrenia, ale od otázky, či toto opatrenie má individuálnu, alebo všeobecnú povahu, a v dôsledku toho, či bolo prijaté po preskúmaní osobitných okolností konkrétnej osoby alebo subjektu. Ako však vyplýva z posúdenia uvedeného vyššie, sporný režim je všeobecne záväzným opatrením.

110 Vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie, ako aj na úvahy uvedené v bodoch 82 až 97 vyššie, Všeobecný súd musí v prejednávanej veci posúdiť jednak proporcionalitu sporného režimu a následne preskúmať, či sa Rada mohla správne domnievať, že jeho prijatie je vhodné a potrebné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v zabránení šíreniu jadrových zbraní a jeho financovaniu a že nespôsobila neprimerané nepriaznivé následky dotknutým osobám a subjektom vrátane žalobkyne.

111 Na druhej strane treba preskúmať, či je článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia poznačený vadami uvedenými v rámci tretieho žalobného dôvodu.

O prvom, druhom a štvrtom žalobnom dôvode

O prvom žalobnom dôvode týkajúcom sa primeraného charakteru sporného režimu

112 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že sporný režim nie je primeraný na dosiahnutie cieľa SBZP sledovaného Radou, pretože nemá žiadnu logickú súvislosť so šírením jadrových zbraní alebo s jeho financovaním. Jej argumentácia sa týka dvoch cieľov, ktoré Rada mohla sledovať prijatím sporného režimu.

113 Žalobkyňa na jednej strane nespochybňuje legitímnosť cieľa spočívajúceho v zabránení prevodov finančných prostriedkov, ktoré môžu prispievať k šíreniu jadrových zbraní (ďalej len „prvý cieľ“), ale domnieva sa, že tento cieľ nie je skutočne sledovaný prijatím sporného režimu, lebo tento režim je príliš všeobecný na jeho dosiahnutie. V dôsledku toho podľa žalobkyne neexistuje súvislosť medzi sporným režimom a prvým cieľom.

114 Na druhej strane sa žalobkyňa domnieva, že prijatie sporného režimu bolo skutočne odôvodnené širším cieľom, ktorý spočíval vo vykonávaní ekonomického nátlaku na Irán zabránením prístupu finančných inštitúcií a, všeobecnejšie, iránskych hospodárskych subjektov na finančný trh Únie nezávisle od toho, či samotné dotknuté prevody boli zapojené do šírenia jadrových zbraní (ďalej len „druhý cieľ“). Tvrdí, že takýto cieľ nie je legitímny.

115 Žalobkyňa okrem toho na základe viacerých dôkazov tvrdí, že na to, aby reštriktívne opatrenia týkajúce sa šírenia jadrových zbraní mohli byť primerané, musia byť osobitne zamerané na činnosti súvisiace so šírením jadrových zbraní.

116 Rada podporovaná vedľajšími účastníkmi konania spochybňuje dôvodnosť tvrdení žalobkyne. Domnieva sa najmä, že sporný režim sleduje tak prvý, ako aj druhý cieľ a že oba tieto ciele sú legitímne. Vedľajší účastníci konania v tejto súvislosti uvádzajú, že prijatie sporného režimu je odôvodnené neúspechom predchádzajúcich individuálnych reštriktívnych opatrení a má za cieľ prinútiť Irán začať rokovania týkajúce sa šírenia jadrových zbraní alebo ho ukončiť z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov potrebných na jeho pokračovanie.

– O prvom cieli

117 Ako bolo uvedené v bode 113 vyššie, žalobkyňa nespochybňuje legitímnosť prvého cieľa. V každom prípade cieľ spočívajúci v zabránení prevodov finančných prostriedkov, ktoré by mohli prispieť k šíreniu jadrových zbraní, jasne spadá do rámca legitímneho cieľa smerujúceho k zabráneniu samotného uvedeného šírenia a jeho financovania, z ktorého vychádzajú všetky ustanovenia rozhodnutia 2010/413 a nariadenia č. 267/2012.

118 Pokiaľ ide o otázku, či sporný režim skutočne sleduje prvý cieľ, treba po prvé uviesť, že takáto súvislosť medzi uvedeným cieľom a sporným režimom vyplýva zo znenia odôvodnenia 12 rozhodnutia 2012/635, na ktoré odkazuje odôvodnenie 7 napadnutého nariadenia. Odôvodnenie 12 rozhodnutia 2012/635 znie takto:

„S cieľom zabrániť prevodu akýchkoľvek finančných alebo iných aktív alebo zdrojov, ktoré by mohli prispieť na činnosti Iránu v jadrovej oblasti citlivé z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo na vývoj nosičov jadrových zbraní, by sa mali zakázať transakcie medzi bankami [a finančnými inštitúciami – *neoficiálny preklad*] Únie a iránskymi bankami a finančnými inštitúciami, pokiaľ takéto transakcie vopred nepovolí príslušný členský štát. Tým by sa nemalo brániť v pokračovaní obchodu, ktorý nie je zakázaný podľa rozhodnutia 2010/413/SZBP.“

119 Z tohto ustanovenia výslovne vyplýva, že prijatie všeobecného režimu stanovujúceho obmedzenia prevodov finančných prostriedkov, ktorých sa zúčastňujú banky a finančné inštitúcie Únie a Iránu, a síce prijatie sporného režimu, sleduje prvý cieľ.

120 Okrem tejto všeobecnej úvahy Rada uvádza dve okolnosti, ktoré sú podľa jej názoru relevantné na posúdenie existencie súvislosti medzi sporným režimom a prvým cieľom.

121 Rada na jednej strane tvrdí, že financovanie šírenia jadrových zbraní nutne závisí od služieb, ktoré poskytujú iránske banky a osobitne banky, ktoré, tak ako žalobkyňa, pôsobia na medzinárodnej úrovni. Na druhej strane vzhľadom na tajnú povahu dotknutých činností nemožno vylúčiť, že predmetná banka nevie, že prevody finančných prostriedkov, ktoré uskutočňuje, súvisia so šírením jadrových zbraní.

122 Tieto dva predpoklady za podmienky, že sa preukážu, môžu potvrdzovať existenciu súvislosti medzi sporným režimom a prvým cieľom. Ak existuje riziko, ktoré nie je zanedbateľné, že iránske finančné inštitúcie sú používané prípadne bez ich vedomia na uskutočnenie transakcií súvisiacich so šírením jadrových zbraní, systematickejšia kontrola prevodov finančných prostriedkov, do ktorých sú zapojené, prostredníctvom systému predchádzajúcich notifikácií a povolení umožní príslušným orgánom členských štátov získať relevantné informácie o predmetných prevodoch a umožní im identifikovať a zakázať tie, pri ktorých majú podozrenie, že by sa mohli podieľať na šírení jadrových zbraní. Takýto mechanizmus by mal sťažiť financovanie šírenia jadrových zbraní.

123 Žalobkyňa však nesúhlasí s tým, že tieto dve okolnosti uvedené Radou možno zohľadniť. Tvrdí, že tieto okolnosti sú hypotetické a v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra, a najmä rozsudky citované v bode 98 vyššie, nie sú podložené konkrétnym dôkazom.

124 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z bodov 98 až 109 vyššie jednak vyplýva, že rozsudky uvádzané žalobkyňou sa týkajú individuálnych reštriktívnych opatrení, čo znamená, že pravidlá, ktoré stanovujú v oblasti dôkazného bremena, nemožno uplatniť v prejednávanej veci.

125 Ďalej treba uviesť, že dôvodnosť predpokladov predložených Radou potvrdzujú okolnosti, o ktoré šlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Bank Mellat/Rada, už citovaný v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), o ktorý opiera svoju pozíciu samotná žalobkyňa.

126 Jeden z dôvodov uplatňovaných Radou voči žalobkyni v súvislosti s prijatím individuálnych reštriktívnych opatrení, ktoré sa jej týkajú, spočíval v tom, že poskytovala služby v oblasti správy účtov spoločnosti Novin Energy Company (ďalej len „Novin“), voči ktorej boli tiež prijaté reštriktívne opatrenia Bezpečnostnou radou Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“). Žalobkyňa pripustila, že poskytovala predmetné služby, ale popiera, že vedela o účasti spoločnosti Novin na šírení jadrových zbraní pred tým, ako Bezpečnostná rada prijala reštriktívne opatrenia voči tejto spoločnosti. Keďže neexistovali dôkazy alebo presné a konkrétne informácie o tom, že žalobkyňa vedela alebo mohla rozumne predpokladať, že predtým sa Novin zúčastňovala na šírení jadrových zbraní, Všeobecný súd prijal tvrdenie žalobkyne týkajúce sa tejto skutočnosti. V dôsledku toho sa domnieval, že služby, ktoré žalobkyňa poskytovala spoločnosti Novin, nepodporovali šírenie jadrových zbraní v zmysle rozhodnutia 2010/413 a nariadenia č. 267/2012 a v dôsledku toho neodôvodňovali prijatie individuálnych reštriktívnych opatrení voči žalobkyni (rozsudok Bank Mellat/Rada, už citovaný v bode 16 vyššie, EU:T:2013:39, body 119 až 138).

127 Tieto skutočnosti dokázané v rámci konania pred Všeobecným súdom jednak potvrdzujú, že iránske subjekty zapojené do šírenia jadrových zbraní používajú finančné služby poskytované iránskymi bankami, a ďalej, že tieto banky môžu poskytovať takéto služby vrátane vykonávania platobných príkazov bez svojho vedomia, čo znamená, že môžu uskutočňovať prevody finančných prostriedkov, ktoré môžu prispievať k šíreniu jadrových zbraní.

128 Finančné služby poskytnuté žalobkyňou spoločnosti Novin, ktorých sa týkal rozsudok Bank Mellat/Rada, už citovaný v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), potvrdzujú dva predpoklady uvedené Radou a v dôsledku toho aj existenciu súvislosti medzi prvým cieľom a sporným režimom.

129 Na účely spochybnenia tejto súvislosti žalobkyňa v prvom rade uvádza, že sporný režim nie je primeraný na dosiahnutie prvého cieľa, lebo je príliš všeobecný, pretože sa netýka len prevodov finančných prostriedkov, ktoré môžu prispievať k šíreniu jadrových zbraní, ale všetkých prevodov medzi iránskymi bankami a bankami Únie.

130 Toto tvrdenie je však v kontexte tohto dôvodu neúčinné, lebo sa netýka samotnej existencie súvislosti medzi prvým cieľom a sporným režimom, a teda jeho primeraného charakteru, ale otázky, či je sporný režim potrebný na dosiahnutie uvedeného cieľa alebo či by stačili menej všeobecné opatrenia. V dôsledku toho treba preskúmať predmetné tvrdenie v rámci druhého žalobného dôvodu spoločne s ostatnými žalobnými dôvodmi týkajúcimi sa pôsobnosti sporného režimu (pozri body 187 až 199 ďalej).

131 V druhom rade podľa žalobkyne nie je sporný režim primeraný na dosiahnutie prvého cieľa, lebo sa týka len vzťahov s finančnými inštitúciami Únie a nestačí na ukončenie činností osôb a subjektov zapojených do šírenia jadrových zbraní.

132 Najprv skutočnosť, že opatrenie nie je samo osobe dostatočné na dosiahnutie cieľa v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 92 vyššie, neznamená, že nie je primerané na jeho dosiahnutie. Takže skutočnosť, že sporný režim je len jedným zo všeobecných alebo individuálnych reštriktívnych opatrení prijatých Radou na účely zabránenia šírenia jadrových zbraní a jeho financovania, neznamená, že je protiprávne.

133 Ďalej, ak je pravda, že žalobkyňa tvrdí, že sporný režim sa mal uplatňovať aj na prevody finančných prostriedkov týkajúce sa štátnych príslušníkov Únie, ktorí nie sú finančnými alebo úverovými inštitúciami, treba uviesť, že ako vyplýva z bodu 13 vyššie, článok 30a nariadenia č. 267/2012 stanovuje, že takéto prevody podliehajú obmedzeniam, ktoré síce nie sú úplne totožné s obmedzeniami vyplývajúcimi zo sporného režimu, ale sú s nimi analogické.

134 Napokon, ak možno tvrdenie žalobkyne interpretovať v tom zmysle, že Rada mala prijať opatrenia týkajúce sa vzťahov medzi iránskymi finančnými inštitúciami a finančnými inštitúciami tretích krajín, stačí uviesť, že Únia nemá a *priori* právomoci, pokiaľ ide o takéto vzťahy nad rámec prípadov uvedených v článku 49 nariadenia č. 267/2012, ktorý stanovuje rozsah pôsobnosti tohto nariadenia.

135 S ohľadom na uvedené treba dospieť k záveru, že sporný režim súvisí s prvým cieľom, ktorý je legitímnym cieľom SZBP, a je teda primeraný na jeho dosiahnutie v zmysle judikatúry uvedenej v bode 92 vyššie.

– O druhom cieli

136 Ako bolo uvedené v bode 114 vyššie, druhý cieľ spočíva vo vykonávaní ekonomického nátlaku na Irán zabránením prístupu finančných inštitúcií a, všeobecnejšie, iránskych hospodárskych subjektov na finančný trh Únie nezávisle od toho, či samotné dotknuté prevody sú spojené so šírením jadrových zbraní.

137 Žalobkyňa sa domnieva, že sporný režim sleduje druhý cieľ, a domnieva sa, že tento cieľ nie je legitímny, pretože sa netýka šírenia jadrových zbraní, ale má hospodárske odôvodnenie, a v dôsledku toho nie je uvedený v rozhodnutí 2010/413 a nariadení č. 267/2012. Dodáva, že druhý cieľ by mohol odôvodniť každé opatrenie, ktoré má za cieľ poškodiť Irán, jeho hospodárstvo a vládu, ako aj každý zákaz obchodných vzťahov.

138 Rada podporovaná vedľajšími účastníkmi konania sa domnieva, že hoci sporný režim skutočne sleduje druhý cieľ, po neúspechu predchádzajúcich individuálnych reštriktívnych opatrení je uvedený cieľ legitímny, lebo má prinútiť Irán začať rokovania týkajúce sa šírenia jadrových zbraní alebo toto šírenie ukončiť.

139 Hoci sa účastníci konania vrátane Rady, ktorá je autorom rozhodnutia 2012/635 a napadnutého nariadenia, zhodujú v tom, že sporný režim sleduje druhý cieľ, ich úvaha v tomto zmysle nie je podložená preskúmaním príslušných ustanovení týchto textov.

140 Je pravda, že odôvodnenie 5 rozhodnutia 2012/635, ktoré je vykonané napadnutým nariadením, odkazuje vo všeobecnosti na skutočnosť, že Irán sa odmieta zúčastňovať s plnou vážnosťou na rokovaniach v súvislosti so svojím jadrovým programom, ako na dôvod prijatia dodatočných reštriktívnych opatrení.

141 Ako však už bolo uvedené v bode 118 vyššie, odôvodnenie 12 rozhodnutia 2012/635, ktoré sa týka sporného režimu, odkazuje na skutočnosť, že treba „zabrániť prevodu akýchkoľvek finančných alebo iných aktív alebo zdrojov, ktoré by mohli prispieť na činnosti Iránu v jadrovej oblasti citlivé z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo na vývoj nosičov jadrových zbraní“, čím by sa však nemalo „brániť

v pokračovaní obchodu, ktorý nie je zakázaný podľa rozhodnutia [2010/413]“. Tento text neodkazuje na snahu vykonávať všeobecný ekonomický nátlak na Irán a výslovne uvádza, že obchodu, ktorý nie je zakázaný, nemožno brániť.

142 Skutočnosť, že sporný režim nesleduje druhý cieľ z kontextového a teleologického hľadiska, potvrdzuje analýza povahy a účinku obmedzení, ktoré z toho vyplývajú. Uvedený režim nestanovuje konfiškáciu alebo zmrazenie finančných prostriedkov iránskych finančných inštitúcií alebo iných iránskych subjektov, ale obmedzuje niektoré z povolených účelov prevodov týchto prostriedkov a tieto prevody podmieňuje predchádzajúcou notifikáciou a povolením. Rovnako podľa článku 30b ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 267/2012 zavedeného článkom 1 bodom 15 napadnutého nariadenia možno prevod, ktorý sleduje povolený účel, odmietnuť len v prípade, že by mohol byť v rozpore s niektorým zo zákazov stanovených v nariadení č. 267/2012. Hoci sporný režim spôsobuje dotknutým subjektom dodatočnú administratívnu záťaž a prípadne obmedzuje možnosť uskutočniť určité prevody, nezdá sa, že by mal sám osebe za cieľ vykonávať ekonomický nátlak na Irán všeobecným zabránením prístupu iránskych hospodárskych subjektov na finančný trh Únie.

143 Vzhľadom na uvedené treba dospieť k záveru, že bez ohľadu na tvrdenia účastníkov konania, ktoré nemôžu mať väčšiu dôležitosť ako doslovný, kontextový a teleologický výklad príslušných ustanovení, sporný režim nesleduje druhý cieľ. V dôsledku toho nemožno tento cieľ zohľadniť v rámci nasledujúceho preskúmania tejto žaloby a argumentáciu žalobkyne, ktorá sa ho týka, uvedenú v rámci tohto žalobného dôvodu treba zamietnuť ako neúčinnú.

– O požiadavke týkajúcej sa osobitnej súvislosti medzi sporným režimom a činnosťami týkajúcimi sa šírenia jadrových zbraní

144 Žalobkyňa tvrdí, že z judikatúry citovanej v bode 98 vyššie, ako aj z vyhlásenia č. 25 nazvaného „Vyhlásenie k článkom 75 a 215 Zmluvy [FEÚ]“, pripojeného k záverečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu podpísanú 13. decembra 2007 (Ú. v. EÚ C 115, 2008, s. 346), že reštriktívne opatrenia týkajúce sa šírenia jadrových zbraní musia byť osobitne zamerané na činnosti súvisiace so šírením jadrových zbraní.

145 Rovnaké konštatovanie vyplýva z odporúčaní k pracovným metódam na účely prijatia samostatných sankcií Únie prijatých Radou 21. decembra 2011 (dokument 18920/11, ďalej len „odporúčania“) a z usmernení Rady týkajúcich sa vykonania reštriktívnych opatrení (sankcií) v rámci SZBP z 15. júna 2012 (dokument 11205/12, ďalej len „usmernenia“). Podľa týchto dokumentov sú cielené reštriktívne opatrenia účinnejšie a majú menej negatívnych následkov pre tretie osoby ako všeobecné reštriktívne opatrenia. Preto by sa prijaté reštriktívne opatrenia mali týkať politík a činností, z ktorých vychádza rozhodnutie Únie a osôb a subjektov zodpovedných za tieto politiky a činnosti, a nemali by mať ekonomické odôvodnenie. Podľa žalobkyne sa však sporný režim netýka osobitne ani šírenia jadrových zbraní, ani osôb, ktoré sú zaň zodpovedné, ale iránskeho finančného sektora ako celku. Uvedený režim je tiež odôvodnený hlavne ekonomickými úvahami.

146 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že z bodov 98 až 109 vyššie vyplýva, že hoci je úlohou Všeobecného súdu preskúmať, či je sporný režim primeraný na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v zabránení šírenia jadrových zbraní a jeho financovania, neznamená to, že Rada musí preukázať, že subjekty dotknuté sporným režimom sú skutočne zapojené do šírenia jadrových zbraní.

147 Ďalej z preskúmania uvedeného v bodoch 117 až 135 vyššie vyplýva, že sporný režim sa snaží o dosiahnutie prvého cieľa, a síce o zabránenie prevodov finančných prostriedkov, ktoré sa ako také môžu podieľať na šírení jadrových zbraní. Uvedený režim sa preto týka šírenia jadrových zbraní a jeho financovania a nie je odôvodnený ekonomickými úvahami, pretože nesleduje druhý cieľ.

148 Keďže žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že sporný režim sa týka celého iránskeho finančného sektora a že ide o opatrenie prijaté „bez rozlišovania“, tieto tvrdenia budú preskúmané v rámci druhého žalobného dôvodu spolu s ostatnými tvrdeniami týkajúcimi sa rozsahu pôsobnosti sporného režimu (pozri body 187 až 199 ďalej).

149 Napokon vyhlásenie č. 25 nazvané „Vyhlásenie k článkom 75 a 215 Zmluvy [FEÚ]“ najmä vyžaduje, aby rozhodnutia, ktoré ukladajú reštriktívne opatrenia fyzickej osobe alebo subjektu, boli založené na jasných a zreteľných kritériách. Na jednej strane, ako vyplýva z bodu 36 vyššie, článok 1 bod 15 napadnutého nariadenia, ktorým bol zavedený sporný režim, nepredstavuje rozhodnutie v zmysle predmetného vyhlásenia, pretože sa netýka určitých osôb a subjektov, ale stanovuje všeobecný režim. Na druhej strane bude otázka, či sú ustanovenia stanovujúce sporný režim dostatočne jasné, v každom prípade ďalej preskúmaná v rámci tretieho žalobného dôvodu.

150 Je pravda, že odporúčania a usmernenia spresňujú, že cielené reštriktívne opatrenia umožňujú obmedziť negatívne dôsledky pre osoby, ktoré nie sú zodpovedné za politiky alebo činnosti, ktoré viedli ku konaniu zo strany Únie, a sú účinnejšie ako opatrenia uložené bez rozlišovania. Toto všeobecné konštatovanie však neznamená, že všeobecné reštriktívne opatrenia nie sú vhodné na dosiahnutie cieľa sledovaného Radou alebo že Rada nemôže v žiadnom prípade prijať takéto všeobecné reštriktívne opatrenia bez ohľadu na právomoc, ktorá jej je priznaná článkom 215 ods. 1 ZFEÚ.

151 Za týchto okolností treba zamietnuť tvrdenia žalobkyne týkajúce sa požiadavky konkrétnej súvislosti medzi sporným režimom a činnosťami súvisiacimi so šírením jadrových zbraní.

152 S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti treba dospieť k záveru, že sporný režim sleduje prvý cieľ, ktorý je legitímny. Za týchto okolností je uvedený režim primeraný v zmysle judikatúry citovanej v bode 92 vyššie, z čoho vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa potrebného charakteru sporného režimu

153 Žalobkyňa tvrdí, že aj za predpokladu, že sporný režim má logickú súvislosť s cieľom SZBP sledovaným Radou, nie je nevyhnutný na jeho dosiahnutie, čo znamená, že je neprimeraný.

154 Na podporu svojho stanoviska žalobkyňa uvádza tri výhrady. Po prvé tvrdí, že reštriktívne opatrenia, ktoré existovali v čase prijatia sporného režimu, boli dostatočné na dosiahnutie cieľa sledovaného Radou. Po druhé tvrdí, že sporný režim nie je potrebný, pretože jeho rozsah pôsobnosti je príliš všeobecný vzhľadom na to, že zahŕňa tiež prevody a subjekty, ktoré nie sú spojené so šírením jadrových zbraní. Po tretie žalobkyňa tvrdí, že sporný režim má neprimerané nepriaznivé následky pre celé iránske hospodárstvo a obyvateľstvo.

155 Ostatní účastníci konania spochybňujú dôvodnosť tvrdení žalobkyne.

156 Na úvod je potrebné uviesť, že tretia výhrada žalobkyne je v rámci prejednávaného žalobného dôvodu neúčinná. Za predpokladu, že sporný režim spôsobuje neprimerané nepriaznivé následky, táto skutočnosť neznamená, že sporný režim nie je potrebný na dosiahnutie sledovaného cieľa, ale že bez ohľadu na svoju nevyhnutnosť spôsobuje neprimerané nevýhody osobám a subjektom, ktorých sa dotýka. Za týchto okolností treba preskúmať tretie tvrdenie v rámci štvrtého žalobného dôvodu, ktorý sa týka závažnosti spôsobených nevýhod (pozri body 204 až 214 ďalej).

– O dostatočnom charaktere reštriktívnych opatrení, ktoré existovali v čase prijatia sporného režimu

157 Podľa žalobkyne v čase prijatia sporného režimu už existovali individuálne reštriktívne opatrenia týkajúce sa subjektov zapojených do šírenia jadrových zbraní a mohli byť prípadne prijaté nové individuálne opatrenia týkajúce sa ďalších subjektov. Podľa rozsudku Bank Melli Iran/Rada, už citovaného v bode 92 vyššie (EU:T:2009:401, bod 68), mohli takéto opatrenia zaručiť, že finančné prostriedky dotknutých subjektov sa nebudú ďalej používať na podporu šírenia jadrových zbraní.

158 V tomto kontexte sa žalobkyňa domnieva, že nemožno zohľadniť tvrdenie Rady, podľa ktorého sú do šírenia jadrových zbraní zapojené aj ďalšie osoby než len tie, ktoré boli za takéto osoby označené v rámci individuálnych reštriktívnych opatrení, lebo umožňuje obchádzať povinnosť Rady preukázať zapojenie dotknutých osôb a subjektov do uvedeného šírenia stanovenú judikatúrou.

159 Žalobkyňa dodáva, že pred prijatím sporného režimu nariadenie č. 267/2012 už stanovovalo komplexný notifikačný a kontrolný systém, ktorý obmedzoval prevody finančných prostriedkov, ako aj poskytovanie finančných služieb iránskym osobám a subjektom. Podľa žalobkyne európske banky už boli podľa týchto pravidiel povinné, aspoň implicitne, kontrolovať predmetné platby a obchodné vzťahy, čo znamená, že nebolo potrebné prijať sporný režim.

160 Okrem toho účinnosť reštriktívnych opatrení, tak všeobecných, ako aj individuálnych, vykonaných pred prijatím sporného režimu nebola nikdy spochybnená a bola potvrdená aj rozsudkom Bank Melli Iran/Rada, už citovaným v bode 92 vyššie (EU:T:2009:401). Z usmernení tiež vyplýva, že individuálne reštriktívne opatrenia sú efektívnejšie a spôsobujú menšiu ujmu legálnemu obchodu, než všeobecné opatrenia prijaté bez rozlišovania.

161 Po prvé, pokiaľ ide o individuálne reštriktívne opatrenia, treba podľa vzoru Rady uviesť, že ich vykonanie predpokladá, že dotknutá osoba alebo subjekt boli predtým identifikované ako osoby, ktoré spĺňajú jedno z kritérií stanovených uplatniteľnou právnou úpravou. Preto, ako vyplýva z bodu 68 rozsudku Bank Melli Iran/Rada, už citovaného v bode 92 vyššie (EU:T:2009:401), zmrazenie finančných prostriedkov subjektov uznaných za subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú, zabezpečuje, že finančné prostriedky dotknutých subjektov sa už nepoužijú na podporovanie šírenia jadrových zbraní, avšak naopak nemôže zabrániť takémuto použitiu finančných prostriedkov osôb a subjektov, ktorých zapojenie ešte nie je známe. Ako vyplýva z okolností, za akých žalobkyňa poskytla finančné služby spoločnosti Novin, ktoré sú uvedené v bodoch 125 až 128 vyššie, existencia takýchto osôb a subjektov nie je hypotetická, ale naopak, bola preukázaná v rámci konania pred Všeobecným súdom.

162 Po druhé, určite platí, že v čase prijatia sporného režimu článok 30 nariadenia č. 267/2012 (ďalej len „predchádzajúci režim“) už stanovoval všeobecné reštriktívne opatrenia upravujúce prevody finančných prostriedkov, do ktorých boli zapojené iránske osoby a subjekty. Predchádzajúci režim stanovoval najmä povinnosť predchádzajúcej notifikácie prevodov v hodnote 10 000 EUR alebo vyššej a povinnosť predchádzajúceho povolenia prevodov v hodnote 40 000 EUR alebo vyššej s výnimkou prevodov na humanitárne účely. Udelenie predmetného povolenia bolo možné odmietnuť, ak príslušný orgán mal oprávnený dôvod dospieť k záveru, že prevod predmetných finančných prostriedkov by mohol byť v rozpore s niektorým zo zákazov alebo povinností stanovených v nariadení č. 267/2012.

163 V tejto súvislosti z porovnania predchádzajúceho režimu a sporného režimu vyplýva, že sporný režim nepredstavuje kvalitatívne nový režim, ako uvádza žalobkyňa, ale je založený na čiastočných úpravách, ktorých cieľom je posilniť predchádzajúci režim.

164 Pokiaľ ide o iránske finančné inštitúcie, akou je aj žalobkyňa, prijatím sporného režimu boli posilnené existujúce obmedzenia stanovené predchádzajúcim režimom v troch smeroch, a to najskôr taxatívnym vymenovaním kategórií prevodov, ktoré bolo možné uskutočniť, ďalej zavedením maximálnej hodnoty

prevodov na humanitárne účely a nakoniec znížením maximálnej hodnoty pre určité kategórie prevodov. Okrem toho vplyv prvej zmeny je oslabený tým, že vymenovanie povolených cieľov je široké a zahŕňa aj prevody súvisiace s konkrétnou obchodnou zmluvou.

165 Táto porovnávacia analýza smeruje k spochybneniu tvrdenia žalobkyne, pokiaľ ide o príliš všeobecný charakter sporného režimu, ktorý nie je nevyhnutný. V rozsahu, v akom žalobkyňa výslovne nespochybňuje nevyhnutnosť predchádzajúceho režimu a súhlasí s tým, že tento režim bol spoločne s ďalšími opatreniami potrebný na dosiahnutie cieľov sledovaných Radou, nemôže oprávnene namietať neexistenciu potreby sporného režimu, ktorý sa vo svojich hlavných znakoch nelíši od predchádzajúceho režimu.

166 Po tretie, v rozsahu, v akom sa má argumentácia žalobkyne vykladať v tom zmysle, že spochybňuje potrebu tak sporného režimu, ako implicitne aj predchádzajúceho režimu, lebo podľa oboch režimov podliehajú prevody medzi iránskymi finančnými inštitúciami a finančnými inštitúciami Únie systematickej kontrole príslušnými orgánmi členských štátov a nie internej kontrole uvedenými finančnými inštitúciami, ktorá je tiež stanovená v nariadení č. 267/2012, Rada uvádza na odôvodnenie tejto voľby dve skutočnosti.

167 Na jednej strane tvrdí, že pokiaľ ide o predchádzajúce kontroly, nemôže dôverovať iránskym bankám, a to vzhľadom na medzery, ktoré má iránsky systém v oblasti prania špinavých peňazí a financovania terorizmu, ktoré boli konštatované Finančnou akčnou skupinou (GAFI), ktorá je medzivládnou organizáciou poverenou určovaním štandardov a podporovaním účinného uplatňovania legislatívnych, regulačných alebo operatívnych opatrení na zabránenie praniu špinavých peňazí a financovania terorizmu a ďalších súvisiacich hrozieb, ktoré spôsobujú riziko pre integritu medzinárodného finančného systému.

168 Na druhej strane sa Rada domnieva, že bez ohľadu na povinnosť kontroly uloženú finančným inštitúciám Únie tieto inštitúcie nemusia byť schopné identifikovať podozrivé prevody a poradiť si s nimi, a to tým skôr, že subjekty zapojené do šírenia jadrových zbraní sa snažia utajiť totožnosť strán dotknutých operácií.

169 Pokiaľ ide o prvé tvrdenie Rady, žalobkyňa nespochybňuje závery GAFI. Tvrdí však, že nie sú relevantné, pretože sporný režim sa netýka ani prania špinavých peňazí, ani financovania terorizmu, ale šírenia jadrových zbraní.

170 Toto tvrdenie nemôže uspieť. Hoci je pravda, že predmetné oblasti sú odlišné, tieto oblasti spolu úzko súvisia, lebo všetky tri sa týkajú použitia finančných prostriedkov na dosiahnutie nelegálnych cieľov. Táto skutočnosť sa tiež odráža v definícii úloh GAFI, ako aj v tom, že diskusie vedené v rámci tejto organizácie sa týkajú tiež financovania šírenia zbraní hromadného ničenia.

171 Za týchto okolností treba konštatovať, že závery GAFI možno použiť na prejednávaný prípad a umožňujú dospieť k záveru, že vzhľadom na medzery, ktoré má iránsky systém v oblasti prania špinavých peňazí a financovania terorizmu, iránske subjekty a osobitne finančné inštitúcie sú vystavené zvýšenému riziku, že sa vedome alebo bez svojho vedomia zúčastnia na uskutočnení transakcií súvisiacich so šírením jadrových zbraní. To platí tým skôr, že keďže činnosti súvisiace so šírením jadrových zbraní sú riadené iránskou vládou, nemožno reálne očakávať, že táto istá vláda prijme legislatívne alebo regulačné opatrenia, ktoré by im mali zabrániť.

172 Pokiaľ ide o druhé tvrdenie Rady, treba uviesť, že vo výňatku zo správy GAFI, ktorý predložila, sa najmä odporúča, aby sa okrem zosilnenej kontroly uskutočnenej finančnými inštitúciami uplatňovali v právnych poriadkoch členov GAFI účinné protiopatrenia na účely ochrany ich finančných sektorov proti rizikám pochádzajúcim z Iránu. Z tohto konštatovania vyplýva, že podľa názoru GAFI finančné inštitúcie nie sú samy osebe schopné čeliť predmetnému riziku primeraným spôsobom.

173 V tejto súvislosti bolo v bode 161 vyššie pripomenuté, že samotná žalobkyňa poskytla bez svojho vedomia služby správy účtov iránskemu subjektu zapojenému do šírenia jadrových zbraní aj napriek svojim interným kontrolným systémom. Za týchto okolností nemožno vylúčiť, že finančná inštitúcia Únie sa bude, taktiež bez svojho vedomia, podieľať na prevodoch finančných prostriedkov, ktoré môžu prispievať k šíreniu jadrových zbraní.

174 V dôsledku toho okolnosti, na ktoré Rada poukázala, dokazujú, že sporný režim bol nevyhnutný bez ohľadu na paralelné povinnosti internej kontroly uložené finančným inštitúciám Únie.

175 Nakoniec nemožno prijať ani tvrdenia žalobkyne zhrnuté v bode 160 vyššie, ktoré sú založené na tom, že účinnosť reštriktívnych opatrení vykonaných pred prijatím sporného režimu nebola nikdy spochybnená a bola potvrdená usmerneniami.

176 Najskôr, hoci Rada nepredložila osobitné dôkazy, ktoré by preukazovali, že efektívnosť reštriktívnych opatrení bola predmetom spochybnení alebo výhrad, pravdou ostáva, že od prijatia nariadenia č. 423/2007, ktoré bolo prvým nariadením týkajúcim sa šírenia jadrových zbraní, tieto isté opatrenia boli postupne rozširované, sprísňované a konkretizované, z čoho vyplýva, že Rada sa neustále snažila o zvýšenie ich efektívnosti.

177 Ďalej, ako vyplýva z bodu 161 vyššie, rozsudok Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 92 vyššie (EU:T:2009:401), len potvrdil účinnosť individuálnych reštriktívnych opatrení vo vzťahu k finančným prostriedkom osôb a subjektov, ktorých sa tieto opatrenia týkali. Naopak, neumožňuje dospieť k platným záverom, pokiaľ ide o účinnosť režimu reštriktívnych opatrení týkajúcich sa šírenia jadrových zbraní vo všeobecnosti.

178 Napokon konštatovanie uvedené v usmerneniach, podľa ktorého sú individuálne reštriktívne opatrenia efektívnejšie a spôsobujú menšiu ujmu legálnemu obchodu než všeobecné opatrenia prijaté bez rozlišovania, v žiadnom prípade neznamená, že všeobecné reštriktívne opatrenia nie sú potrebné na dosiahnutie cieľa sledovaného Radou, najmä keď sa individuálne reštriktívne opatrenia ukážu samy osebe nedostatočné na tento účel, čo je prípad prejednávanej veci. Na druhej strane v každom prípade, ako vyplýva z preskúmania tvrdení týkajúcich sa pôsobnosti sporného režimu v bodoch 187 až 199 ďalej, žalobkyňa nesprávne kvalifikuje sporný režim ako opatrenie prijaté „bez rozlišovania“.

179 S ohľadom na uvedené treba dospieť k záveru, že tvrdenia žalobkyne nepreukazujú, že prijatie sporného režimu alebo vo všeobecnosti režimu, podľa ktorého podliehajú prevody medzi iránskymi finančnými inštitúciami a finančnými inštitúciami Únie systematickej kontrole príslušnými orgánmi členských štátov, nie je nevyhnutné z dôvodu existencie iných reštriktívnych opatrení vykonaných v rámci nariadenia č. 267/2012.

180 Uvedenú výhradu je preto potrebné zamietnuť.

– O pôsobnosti sporného režimu

181 Žalobkyňa tvrdí, že sporný režim sa netýka prevodov finančných prostriedkov, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní, ale v skutočnosti predstavuje všeobecné embargo, ktoré bráni akejkoľvek ekonomickej činnosti a prevodom finančných prostriedkov medzi finančnými inštitúciami Únie a Iránom. V rozsahu, v akom sa sporný režim týka iránskeho finančného sektora ako celku, Rada nesprávne uložila globálne obmedzenia na základe zovšeobecnenia týkajúceho sa všetkých bánk v krajine. V dôsledku sporného režimu sú prakticky všetky iránske banky neprávom podozrivé zo zapojenia do šírenia jadrových zbraní a prania špinavých peňazí.

182 V tomto kontexte tvrdenie Rady, podľa ktorého boli do šírenia jadrových zbraní zapojené aj ďalšie osoby než len tie, ktoré boli za takéto osoby označené v rámci individuálnych reštriktívnych opatrení, neodôvodňuje podľa žalobkyne rozsah pôsobnosti sporného režimu. Toto tvrdenie sa netýkalo osobitne bánk, ktoré sú najviac dotknuté sporným režimom, ale osôb a subjektov vo všeobecnosti. V dôsledku toho nie je sporný režim primeraný sledovanému cieľu, lebo sa nepochybne dotýkal mnohých subjektov nezapojených do šírenia jadrových zbraní a prevodov, ktoré s ním nie sú spojené, aby sa tak prípadne dotkol niektorých subjektov a prevodov, ktoré do neho zapojené boli.

183 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že kritérium stanovené v článku 30b ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 267/2012, ktorý bol zavedený napadnutým nariadením, podľa ktorého možno zakázať každý prevod finančných prostriedkov, ktorý „môže porušiť“ niektorý zo zákazov alebo niektorú z povinností uvedených v nariadení č. 267/2012, je špekulatívne a príliš všeobecné. Podľa žalobkyne je na účely dodržania zásady proporcionality potrebné, aby sa predmetný zákaz týkal len prevodov finančných prostriedkov, ktoré „porušujú“ predmetné zákazy a povinnosti.

184 Žalobkyňa dodáva, že jej prípad umožňuje preukázať širokú pôsobnosť sporného režimu. Za predpokladu, že by bola skutočne zapojená do šírenia jadrových zbraní, ako tvrdí Rada, individuálne reštriktívne opatrenia, ktoré sa jej týkali, by boli vhodné a dostatočné na zamedzenie riziku spojenému s prevodmi finančných prostriedkov, ktoré uskutočňovala, a dodatočné opatrenia neboli potrebné. Keďže z rozsudku Bank Mellat/Rada, už citovaného v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), vyplýva, že nebola zapojená do šírenia jadrových zbraní, nie je a *fortiori* nevyhnutné obmedzovať jej legálne činnosti prostredníctvom sporného režimu. To platí tým skôr, že ako vyplýva z rozsudku United Kingdom Supreme Court (Najvyšší súd Spojeného kráľovstva) týkajúceho sa reštriktívnych opatrení Spojeného kráľovstva namierených voči nej, žalobkyňa zaviedla systém, ktorý umožňuje vyhnúť sa akémukoľvek porušeniu reštriktívnych opatrení zavedených Bezpečnostnou radou.

185 V tejto súvislosti žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že Rada ju mohla aspoň vylúčiť z uplatnenia sporného režimu, pretože je bankou, ktorá nie je podľa konštatovaní Všeobecného súdu a britských súdov zapojená do šírenia jadrových zbraní a uskutočňuje požadované kontrolné opatrenia, aby sa ňou nestala.

186 Žalobkyňa nakoniec zdôrazňuje, že je zjavne neprimerané, že sporný režim bráni prevodom a zákonným prevodom v rámci Únie.

187 Na úvod treba konštatovať, že argumentácia žalobkyne týkajúca sa výkladu kritéria stanoveného v článku 30b ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 267/2012, prednesená na pojednávaní a zhrnutá v bode 183 vyššie, je neprípustná z dôvodov uvedených v bodoch 60 a 61 vyššie.

188 Pokiaľ ide o ostatné tvrdenia, v prvom rade žalobkyňa nesprávne vo svojom prvom tvrdení pripomenutom v bode 181 vyššie uvádza, že sporný režim predstavuje „všeobecné embargo“, ktoré bráni akejkoľvek hospodárskej činnosti a prevodom finančných prostriedkov medzi finančnými inštitúciami Únie a Iránom. Ako vyplýva z článku 30 nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného napadnutým nariadením, sporný režim explicitne umožňuje uskutočňovať prevody na účely, ktoré stanovuje, ktoré zahŕňajú najmä prevody týkajúce sa osobných remitencií, ako aj prevody finančných prostriedkov súvisiace s konkrétnou obchodnou zmluvou.

189 Okrem toho, hoci platí, že sporný režim má za cieľ zabrániť prevodom, ktoré by sa mohli podieľať na šírení jadrových zbraní uskutočneným iránskymi finančnými inštitúciami, Rada jeho prijatím nevyjadruje žiadne podozrenie, pokiaľ ide o úmyselné alebo vedomé zapojenie týchto inštitúcií do uvedeného šírenia.

190 V druhom rade, pokiaľ ide o procesné povinnosti, určite je pravda, že notifikačná povinnosť sa uplatňuje na všetky prevody definované v článku 30 ods. 3 písm. a) nariadenia č. 267/2012. Tak isto povinnosť požiadať o predchádzajúce povolenie sa uplatňuje na všetky prevody uvedené v článku 30

ods. 3 písm. b) a c) nariadenia č. 267/2012. Tieto dve povinnosti sa teda uplatňujú tak na prevody, ktoré sú podozrivé z hľadiska šírenia jadrových zbraní, ako aj na prevody, ktoré z tohto hľadiska podozrivé nie sú.

191 Táto skutočnosť je však nevyhnutná z hľadiska účelu predmetných povinností, ktoré majú za cieľ poskytnúť príslušným vnútroštátnym orgánom potrebné informácie na predchádzajúce identifikovanie prevodov, ktoré by sa mohli podieľať na šírení jadrových zbraní, a ich zakázanie. Bez predchádzajúcej notifikácie prevodu alebo žiadosti o jeho predchádzajúce povolenie ho uvedené orgány nemôžu na účely určenia, či tento prevod možno uskutočniť, alebo nie, vyhodnotiť.

192 Za týchto okolností skutočnosť, že sa povinnosť notifikácie a povinnosť povolenia týkajú prevodov, ktoré sa nemôžu podieľať na šírení jadrových zbraní, neznamená, že uvedené povinnosti nie sú potrebné. Okrem toho v rozsahu, v akom ustanovenia stanovujúce tieto povinnosti nezakazujú ako také uskutočnenie prevodov, nevytvárajú ani žiadne „všeobecné embargo“.

193 V treťom rade v rozsahu, v akom žalobkyňa v bode bod 182 vyššie tvrdí, že Rada sa opiera o tvrdenia, ktoré sa netýkajú osobitne bánk, ale osôb a subjektov vo všeobecnosti, treba uviesť, ako vyplýva z bodu 13 vyššie, že článok 30a nariadenia č. 267/2012 zavedený napadnutým nariadením stanovuje podobné obmedzenia týkajúce sa iránskych osôb, subjektov alebo orgánov, ktoré nepatria do pôsobnosti sporného režimu.

194 Okrem toho voľba Rady stanoviť pravidlo, že sporný režim sa má uplatňovať na prevody, ktorých sa zúčastňujú iránske finančné inštitúcie, zatiaľ čo ostatné prevody podliehajú reštriktívnemu režimu, ktorý sa od neho z niektorých hľadísk líši, patrí do právomoci, ktorú jej treba v tejto súvislosti priznať, ako vyplýva z bodu 102 vyššie. Navyše je táto voľba odôvodnená osobitným rizikom, ktoré predstavujú iránske finančné inštitúcie, ako vyplýva z bodu 171 vyššie.

195 V štvrtom rade osobitná situácia žalobkyne uvedená v bode 184 vyššie skôr podporuje potrebný charakter sporného režimu, než by ho vyvracala. Ako bolo pripomenuté v bodoch 125 až 127 vyššie, žalobkyňa poskytla finančné služby správy účtu, ktoré zahŕňali vykonávanie platobných príkazov, subjektu zapojenému do šírenia jadrových zbraní pred tým, než bolo toto zapojenie verejne známe. Žalobkyňa teda bez svojho vedomia vykonala prevody, ktoré sa mohli podieľať na šírení jadrových zbraní bez ohľadu na interný kontrolný systém, na ktorý sa odvoláva.

196 Za týchto okolností uplatnenie sporného režimu na prevody finančných prostriedkov medzi žalobkyňou a finančnými inštitúciami Únie nejde nad rámec toho, čo je potrebné na zabránenie prevodom finančných prostriedkov, ktoré sa môžu podieľať na šírení jadrových zbraní, bez ohľadu na skutočnosť, že Rada nepreukázala jej zapojenie do tohto šírenia, ako to konštatoval Všeobecný súd a súdy Spojeného kráľovstva.

197 V dôsledku toho žalobkyňa nesprávne tvrdí, že Rada ju mala osobitne vylúčiť z pôsobnosti sporného režimu.

198 V piatom rade, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa platieb a investícií v rámci Únie pripomenuté v bode 186 vyššie, stačí uviesť, že z bodov 141 a 142 vyššie vyplýva, že sporný režim nemá za cieľ brániť legálnemu obchodu a v dôsledku toho legálnym prevodom.

199 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba uvedenú výhradu zamietnuť a v dôsledku toho zamietnuť druhý žalobný dôvod v celom rozsahu.

O štvrtom žalobnom dôvode týkajúcom sa nepriaznivých následkov spôsobených sporným režimom

200 V prvom rade, pokiaľ ide o nepriaznivé následky spôsobené sporným režimom vo všeobecnosti, žalobkyňa tvrdí, že tento režim je všeobecný, nediferencovaný a necielený, pretože sa týka celého iránskeho finančného sektora. Uvedený režim smeruje k významnému oslabeniu iránskeho hospodárstva a tým nevyhnutne poškodzuje iránske osoby, ktoré nie sú spojené so šírením jadrových zbraní ani spôsobilé ovplyvniť politiku sledovanú iránskym režimom. Takýto škodlivý účinok, ktorý sa môže okrem ekonomického sektora dotknúť humanitárnej oblasti, napríklad pokiaľ ide o dostupnosť životne dôležitých liekov, je zjavne neprimeraný a je v rozpore s potrebou vyhnúť sa takýmto dôsledkom, ktorú Únia neustále pripomína.

201 Žalobkyňa v tejto súvislosti dodáva, že výnimky stanovené sporným režimom nie sú dostatočné na to, aby sa stal primeraným, pretože sú mimoriadne obmedzené, sú udeľované podľa voľnej úvahy príslušných orgánov, a ako vyplýva z tretieho žalobného dôvodu, sú v rozpore s požiadavkami právnej istoty a zákazu svojvoľného rozhodovania.

202 V druhom rade, pokiaľ ide o nepriaznivé následky spôsobené samotnej žalobkyni, žalobkyňa namieta, že je nepochybné, že výkon jej práv a slobôd bol podstatným spôsobom obmedzený, pretože sporný režim s konečnou platnosťou zakazuje akýkoľvek prevod finančných prostriedkov medzi žalobkyňou a Úniou. Sporný režim v rozsahu, v akom nie je nevyhnutný na zabránenie šírenia jadrových zbraní alebo jeho financovanie, nepredstavuje ani najmenej obmedzujúce opatrenie, ani minimálny zásah do jej práv, a to tým skôr, že nikdy nepodporovala šírenie jadrových zbraní, ako vyplýva z rozsudku Bank Mellat/Rada, už citovaného v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39).

203 Ostatní účastníci konania spochybňujú dôvodnosť tvrdení žalobkyne.

204 Podľa judikatúry každé hospodárske alebo finančné reštriktívne opatrenie tak zahŕňa účinky, ktoré sa dotýkajú okrem iného vlastníckych práv, čím spôsobujú ujmu stranám, ktorých zodpovednosť za situáciu, ktorá viedla k prijatiu predmetných opatrení, nebola preukázaná. Význam cieľov sledovaných spornou právnou úpravou môže odôvodniť negatívne dôsledky, a to aj významné, pre niektoré hospodárske subjekty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2009, Melli Bank/Rada, T-246/08 a T-332/08, Zb., EU:T:2009:266, bod 111 a citovanú judikatúru).

205 Pokiaľ ide o nepriaznivé následky, ktoré sporný režim spôsobil iránskej ekonomike vo všeobecnosti, je určite pravda, že sporný režim môže mať určitý vplyv na iránske hospodárstvo, pretože podmieňuje dotknuté prevody finančných prostriedkov dodatočnými formalitami a jeho uplatnenie môže viesť k zákazu niektorých prevodov. Tento vplyv je však limitovaný v dvoch smeroch.

206 Na jednej strane, ako bolo uvedené v bode 164 vyššie, taxatívne vymenovanie povolených účelov v rámci sporného režimu je široké, pretože zahŕňa aj prevody na humanitárne účely, prevody týkajúce sa osobných remitencií a prevody súvisiace s konkrétnou obchodnou zmluvou.

207 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že prevody na humanitárne účely, ktoré spĺňajú povolený účel, osobitne zahŕňajú prevody týkajúce sa zdravotnej starostlivosti a lekárskeho vybavenia. Nedostatok základných liekov v Iráne uvádzaný žalobkyňou teda nemožno pripísať samotnému spornému režimu.

208 Na druhej strane, ako vyplýva z bodov 187 až 199 vyššie, sporný režim nie je nediferencovaným a necieleným všeobecným embargom, pretože najmä nemá za cieľ brániť legálnemu obchodu v súlade s tým, čo vyžaduje odôvodnenie 12 rozhodnutia 2012/635, ktoré vykonáva.

209 Okrem toho, z následného preskúmania tretieho žalobného dôvodu vyplýva, že sporný režim nie je v rozpore s požiadavkami právnej istoty a zákazu svojvoľného rozhodovania, pretože jeho vykonanie je ponechané len na voľnej úvahe príslušných orgánov.

210 Pokiaľ ide o nepriaznivé následky údajne spôsobené samotnej žalobkyni, je potrebné pripustiť, že jej hospodárska činnosť ako finančnej inštitúcie môže byť vykonaním sporného režimu, ktorý od nej požaduje dodatočné formality, sťažená.

211 Žalobkyňa však na jednej strane nepredkladá žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by dokazoval rozsah nepriaznivých následkov, ktoré by jej mohli byť spôsobené v súvislosti so sporným režimom.

212 Na druhej strane tieto nepriaznivé následky môžu byť vyvážené skutočnosťami uvedenými v bodoch 206 až 208 vyššie.

213 Za týchto okolností vzhľadom na absolútnu dôležitosť zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktoré sú konečným cieľom opatrení smerujúcich k zabráneniu šírenia jadrových zbraní a jeho financovania, nepriaznivé následky spôsobené tak iránskemu hospodárstvu vo všeobecnosti, ako aj žalobkyni nie sú neprimerané s ohľadom na sledované ciele.

214 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť štvrtý žalobný dôvod.

O treťom žalobnom dôvode

215 Žalobkyňa tvrdí, že sporný režim porušuje zásady proporcionality a právnej istoty, zákazu svojvoľného rozhodovania, povinnosť odôvodnenia, požiadavku, aby sankcie obsahovali zákonné záruky, a zásadu rovnosti zaobchádzania.

216 Po prvé spresňuje, že Rada neuviedla dôvody, prečo bolo prijatie všeobecných reštriktívnych opatrení potrebné alebo vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa.

217 Po druhé tvrdí, že sporný režim z povahy veci nespĺňa hmotnoprávne a procesnoprávne záruky stanovené v článku 215 ods. 3 ZFEÚ, ktoré Všeobecný súd považuje za zásadné na účely ochrany osôb a subjektov, proti ktorým sú namierené reštriktívne opatrenia. Žalobkyňa sa najmä domnieva, že v rozsahu, v akom uvedený režim zbavuje Radu povinnosti určiť, či je uloženie opatrenia voči určitej banke odôvodnené, nevyhnutné a primerané, prenáša dôkazné bremeno. Sporný režim taktiež stanovuje len veľmi obmedzené výnimky zo zákazu, ktorý stanovuje.

218 Žalobkyňa v tejto súvislosti dodáva, že individuálne reštriktívne opatrenia týkajúce sa iránskych bánk vrátane nej samotnej Všeobecný súd zrušil z dôvodu porušenia práv a právnych záruk, ktoré týmto bankám prináležia a ktoré sú zakotvené v článku 215 ods. 3 ZFEÚ. Rada tým, že nahradila individuálne reštriktívne opatrenia sporným režimom, neprijala dodatočné opatrenia na účely nápravy nedostatkov vytýkaných Všeobecným súdom napriek tomu, že sporný režim má ako celok analogické nepriaznivé účinky ako individuálne reštriktívne opatrenia.

219 Za týchto okolností sa žalobkyňa domnieva, že keďže právomoc Rady prijať všeobecné reštriktívne opatrenia nie je širšia než jej právomoc prijať individuálne reštriktívne opatrenia, nezákonnosť individuálnych reštriktívnych opatrení prijatých voči nej, ktorá bola konštatovaná v rozsudku Bank Mellat/Rada, už citovanom v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), vedie k tomu, že je voči nej nezákonný aj sporný režim.

220 Po tretie podľa žalobkyne sporný režim nespĺňa požiadavky jasnosti, právnej istoty a zákazu svojvoľného rozhodovania potvrdené judikatúrou.

221 Žiadne ustanovenie totiž neobmedzuje diskrečnú právomoc vnútroštátnych orgánov odmietnuť daný prevod, pretože príslušné ustanovenia len odkazujú na peňažné prostriedky, „ktoré by sa mohli podieľať“ na šírení jadrových zbraní, a na skutočnosť, že príslušné vnútroštátne orgány „môžu mať

oprávnený dôvod dospieť k záveru“, že prevod finančných prostriedkov „by mohol byť v rozpore s niektorým zo [stanovených] zákazov alebo povinností“. Takto stanovené kritériá sú podľa žalobkyne svojvoľné a náhodné.

222 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že sporný režim porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania v dvoch ohľadoch.

223 Na jednej strane je uvedený režim diskriminačný, pretože je namierený len proti iránskym bankám, hoci aj banky so sídlom v iných štátoch sú vystavené rovnakému riziku, že sa budú podieľať na podpore šírenia jadrových zbraní. Keďže Rada neposkytla žiadne odôvodnenie, žalobkyňa sa domnieva, že takýto rozdiel v zaobchádzaní predstavuje diskrimináciu založenú na štátnej príslušnosti.

224 Na druhej strane v prípade neexistencie dostatočne presných a jasných kritérií je predchádzajúce povolenie stanovené sporným režimom diskriminačné, ako vyplýva z rozsudku z 1. júna 1999, Konle (C-302/97, Zb., EU:C:1999:271, bod 49).

225 Ostatní účastníci konania spochybňujú dôvodnosť tvrdení žalobkyne.

226 Po prvé, pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia prijatia sporného režimu, podľa ustálenej judikatúry vyplýva povinnosť odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu zo zásady dodržiavania práva na obhajobu a jej cieľom je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný, prípadne či má vadu, ktorá by umožnila napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a jednak umožniť tomuto súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, Zb., EU:C:2012:718, bod 49 a citovanú judikatúru).

227 Z odôvodnenia vyžadovaného podľa článku 296 ZFEÚ musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa umožnilo dotknutej osobe pochopiť dôvody prijatých opatrení a príslušnému súdu preskúmať tieto opatrenia (pozri rozsudok Rada/Bamba, už citovaný v bode 226 vyššie, EU:C:2012:718, bod 50 a citovanú judikatúru).

228 V prejednávanej veci z odôvodnenia 12 rozhodnutia 2012/635, na ktoré odkazuje odôvodnenie 7 napadnutého nariadenia, vyplýva, že „s cieľom zabrániť prevodu akýchkoľvek finančných alebo iných aktív alebo zdrojov, ktoré by mohli prispieť na činnosti Iránu v jadrovej oblasti citlivé z hľadiska šírenia jadrových zbraní alebo na vývoj nosičov jadrových zbraní, by sa mali zakázať transakcie medzi bankami [a finančnými inštitúciami – *neoficiálny preklad*] Únie a iránskymi bankami a finančnými inštitúciami, pokiaľ takéto transakcie vopred nepovolí príslušný členský štát“.

229 Toto odôvodnenie je, pokiaľ ide o všeobecne záväzný akt, akým je sporný režim, dostatočné. Žalobkyňa ho pochopila, pretože bola schopná spochybniť detailným spôsobom zákonnosť sporného režimu a najmä jeho údajnú nezlučiteľnosť so zásadou proporcionality. Takisto Všeobecný súd môže preskúmať zákonnosť sporného režimu.

230 Za týchto podmienok je potrebné prvú výhradu žalobkyne zamietnuť.

231 Po druhé, pokiaľ ide o právne záruky, ktoré vyžaduje článok 215 ods. 3 ZFEÚ, argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa údajnej súvislosti medzi nezákonnosťou individuálnych reštriktívnych opatrení a sporným režimom nemožno prijať.

232 Tak v rozsudku Bank Mellat/Rada, už citovanom v bode 16 vyššie (EU:T:2013:39), ako aj v ďalších rozsudkoch, ktorými boli zrušené individuálne reštriktívne opatrenia vzťahujúce sa na iránske banky, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, zrušenie bolo založené na neexistencii dôkazu, že dotknutý subjekt skutočne spĺňal kritérium, ktoré Rada voči nemu uplatnila, ako aj na niektorých porušeniach procesných práv priznaných uvedenému subjektu v rámci tohto uplatnenia. Ako však vyplýva z bodov 36 a 105 vyššie, keďže sporný režim stanovený v článku 1 bode 15 napadnutého nariadenia nie je ako

všeobecne záväzné opatrenie založený na uplatnení nejakého kritéria na konkrétny prípad žalobkyne alebo iného subjektu, vyplýva z toho, že nie je vykonaný rovnakým spôsobom ako individuálne reštriktívne opatrenia.

233 Za týchto okolností zrušenie individuálnych reštriktívnych opatrení vzťahujúcich sa na žalobkyňu alebo ďalšie iránske banky nemá samo osebe vplyv na zákonnosť sporného režimu, a to tým skôr, že ako bolo uvedené v bode 108 vyššie, účinky sporného režimu nie sú ani zďaleka tak rozsiahle ako účinky zmrazenia finančných prostriedkov.

234 Pokiaľ ide o záruky, ktoré možno údajne uplatniť na samotný sporný režim, z bodov 98 až 109 vyššie jednak vyplýva, že na tento prípad nemožno použiť judikatúru týkajúcu sa individuálnych reštriktívnych opatrení, čo znamená, že netreba, aby Rada preukázala, že subjekty dotknuté sporným režimom sú skutočne zapojené do šírenia jadrových zbraní. Z rovnakých dôvodov Rada nemala povinnosť posudzovať túto okolnosť v okamihu prijatia sporného režimu.

235 Rada mala skôr v štádiu prijatia sporného režimu povinnosť overiť jeho proporcionalitu, a v dôsledku toho preskúmať, či je jeho prijatie vhodné a potrebné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v zabránení šírenia jadrových zbraní a jeho financovania a či nespôsobuje neprimerané nepriaznivé následky dotknutým osobám a subjektom vrátane žalobkyne.

236 Preskúmanie vykonané v rámci prvého, druhého a štvrtého žalobného dôvodu vyššie, ktoré sa tiež týkalo rozsahu prípustných účelov prevodov, neukázalo, že sporný režim je v rozpore so zásadou proporcionality.

237 Ďalej treba podotknúť, že žalobkyňa neuvádza v súvislosti s procesnými zárukami, ktoré by sa mali uplatniť na sporný režim, žiadne konkrétne tvrdenia. Ako bolo pripomenuté v bode 232 vyššie, sporný režim nie je ako všeobecne záväzné oparenie v žiadnom prípade založený na individuálnom uplatňovaní daného kritéria na konkrétny prípad žalobkyne či iného subjektu. Právne záruky vyžadované článkom 215 ods. 3 ZFEÚ za týchto okolností na rozdiel od konania, v rámci ktorého sa prijímajú individuálne reštriktívne opatrenia, nezahŕňajú povinnosť Rady uviesť v prípade každej dotknutej osoby či subjektu konkrétne a osobitné dôvody, povinnosť umožniť prístup k spisu, ani to, že by dotknuté osoby a subjekty mali možnosť predložiť vyjadrenia, ani povinnosť Rady takéto vyjadrenia zohľadniť.

238 Pokiaľ ide totiž o taký všeobecne záväzný akt, akým je sporný režim, základnú procesnú právnu záruku predstavuje účinné súdne preskúmanie zákonnosti predmetného aktu.

239 Táto záruka je pritom zaistená prostredníctvom prejednávanej žaloby a tiež možnosťou napadnúť rozhodnutia orgánov členských štátov neschváliť jednotlivé prevody pred príslušným vnútroštátnym súdom, ktorý môže prípadne položiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku týkajúcu sa platnosti či výkladu relevantných ustanovení nariadenia č. 267/2012.

240 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že sporný režim nie je v rozpore s článkom 215 ods. 3 ZFEÚ, z čoho vyplýva, že druhú výhradu žalobkyne treba zamietnuť.

241 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa požiadaviek jasnosti, právnej istoty a zákazu svojvoľného rozhodovania, pokiaľ ide o kritérium stanovené v článku 30b ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 267/2012, tieto tvrdenia sú z dôvodov uvedených v bodoch 60 a 61 vyššie prípustné.

242 Pokiaľ ide o ostatné aspekty sporného režimu, treba uviesť, že zásada právnej istoty, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje najmä, aby boli právne pravidlá jasné, presné a predvídateľné, pokiaľ ide o ich účinky, zvlášť, keď môžu mať nepriaznivé dôsledky pre jednotlivcov a podniky (rozsudok z 18. novembra 2008, Förster, C-158/07, Zb., EU:C:2008:630, bod 67), sa nepochybne uplatňuje, pokiaľ ide o také reštriktívne opatrenia, aké sú stanovené uvedeným režimom.

243 V prejednávanej veci však článok 30 ods. 2 nariadenia č. 267/2012, zmeneného a doplneného napadnutým nariadením, obsahuje taxatívny výpočet prípadov, keď prevod možno povoliť, zatiaľ čo článok 30 ods. 3 a 4 tohto nariadenia stanovuje, do akej výšky prevádzaných súm sa nevyžaduje predchádzajúca notifikácia alebo povolenie. Tieto ustanovenia teda dostatočne jasne a presne vymedzujú pôsobnosť obmedzení a povinností, ktoré upravujú.

244 Za týchto podmienok je potrebné tretiu výhradu žalobkyne zamietnuť.

245 Po štvrté, pokiaľ ide o výhradu založenú na údajnom porušení zásady rovnosti zaobchádzania, treba pripomenúť, že podľa judikatúry táto zásada predstavuje základnú právnu zásadu a zakazuje, aby sa s porovnateľnými situáciami zaobchádzalo rozdielnym spôsobom a s rozdielnymi situáciami rovnako, ibaže by takéto zaobchádzanie bolo objektívne odôvodnené (rozsudok Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 92 vyššie, EU:T:2009:401, bod 56).

246 Na jednej strane, pokiaľ ide o údajnú diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, v bode 171 vyššie sa konštatovalo, že iránske subjekty a osobitne finančné inštitúcie sú vystavené zvýšenému riziku, že sa vedome alebo bez svojho vedomia zúčastnia na uskutočnení transakcií súvisiacich so šírením jadrových zbraní. Táto okolnosť odôvodňuje rozdielne zaobchádzanie s iránskymi finančnými inštitúciami stanovené sporným režimom.

247 Na druhej strane povinnosť predchádzajúceho povolenia, ktorá je stanovená v rámci sporného režimu, sa uplatňuje na všetky prevody medzi ktoroukoľvek finančnou inštitúciou so sídlom v Iráne a ktoroukoľvek finančnou inštitúciou so sídlom v Únii, ktorých hodnota prekračuje stanovené prahové hodnoty, a to bez ohľadu na totožnosť týchto subjektov. Za týchto okolností žalobkyňa nesprávne tvrdí, že táto povinnosť je diskriminačná, a to tým skôr, že ustanovenia, v ktorých je táto povinnosť zakotvená, sú dostatočne jasné a presné, ako sa konštatovalo v bode 243 vyššie.

248 Tento záver nemôže spochybniť ani rozsudok Konle, už citovaný v bode 224 vyššie (EU:C:1999:271), ktorý žalobkyňa cituje. Tento rozsudok sa totiž týka systému predchádzajúceho povolenia pred nadobudnutím pozemkov, a bol teda vydaný za podstatne odlišných okolností, než sú okolnosti, ktoré nastali v prejednávanej veci, čo znamená, že tento rozsudok nie je relevantný.

249 Za týchto okolností treba štvrtú výhradu zamietnuť a v dôsledku toho aj tretí žalobný dôvod v celom rozsahu.

250 Keďže všetky žalobné dôvody boli odmietnuté, je opodstatnené odvolanie zamietnuť.

O trovách

251 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Rady.

252 Okrem toho podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Z toho vyplýva, že Spojené kráľovstvo a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Bank Mellat znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Radou Európskej únie.**

3. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 2. júna 2016.

Podpisy